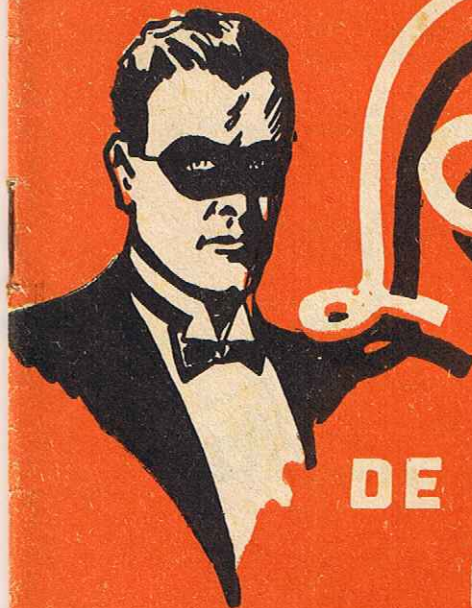

NIEUWE AVONTUREN

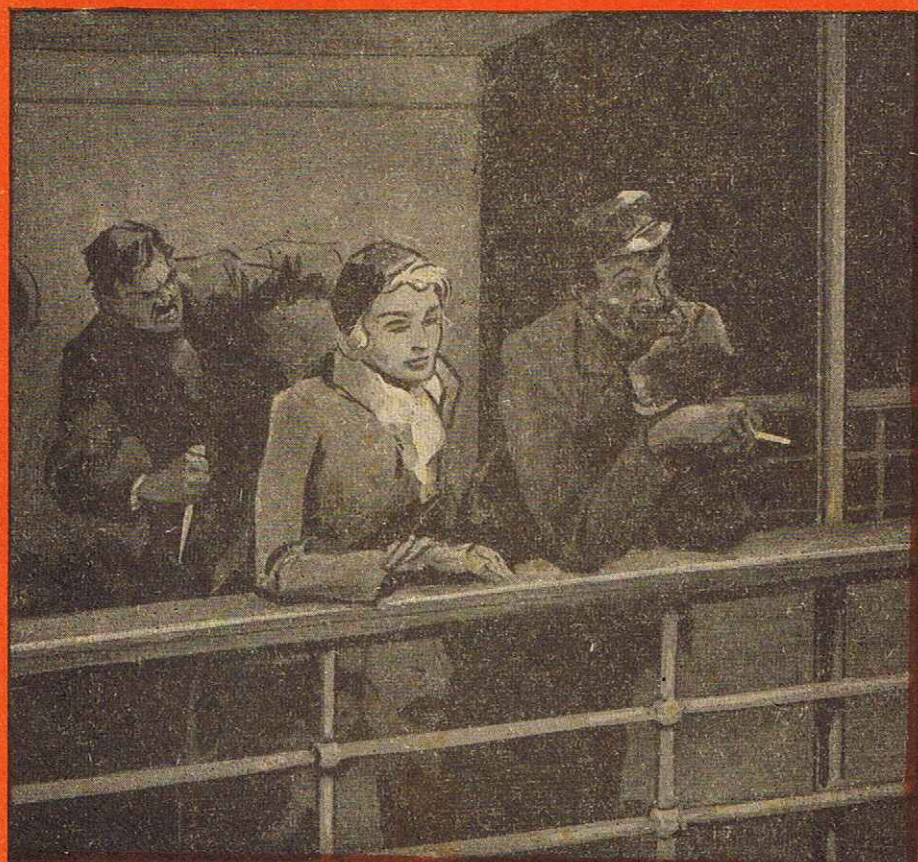
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Een avontuur op zee

Nr 2218

WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND: 40 Ct.
BELGIE: 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 2, HASSELT

Voor Nederland ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

Een avontuur op Zee

Hoofdstuk I

EEN ONTMOETING OP ZEE

Op omstreeks 50 mijlen ten Oosten van Lowestoft voer op de ochtend van een schone zomerdag het grote motorjacht « de Meteor », het eigendom van Lord George Knollys, destijds een der rijkste mannen van Londen en misschien wel van geheel Engeland, aan wie een paar grote kolenmijnen in Wales toebehoorden, welke hem, naar het algemene zeggen, bijna een half miljoen pond sterling per jaar opleverden.

De Meteor, gebouwd op een der beroemste werven aan de Clyde, mocht gerekend worden tot de schoonste voort-

brengselen van de Engelse scheepsbouwkunst.

Het was een metalen jacht van omstreeks 900 ton, met spitse steven, slank en snel varend, voorzien van een paar Napier motoren, welke het een snelheid van 35 knopen in het uur konden verlenen.

Het jacht, crémekleurig geschilderd, bood plaats aan een veertigtal passagiers, die allen een ruime hut tot hun beschikking hadden en het had een bemanning van negen koppen aan boord, ruimschoots voldoende voor de bekaa-

deling van het vaarttuig en dat onder de bevelen stond van kapitein Notts, een bevaren zeeman van veertig jaar, die reeds een vijftal jaren in dienst was van Zijne Lordschap.

Er waren verder twee stuurlieden, een paar matrozen, een kok, een hofmeester en een zogenaamd « zeuntje », ook wel geheten zwabber, en aldus genaamd naar het voorwerp, dat dit jonge mens bij voorkeur pleegt te hanteren: een zestal dwellen van ronde vorm, bevestigd aan het uiteinde van een lange stok en bestemd om er de dekken mee schoon te houden.

Het zeuntje in kwestie was een knaap van een jaar of twaalf en de lieveling van de gasten van Zijne Lordschap. Zijn vader was in de oorlog gevallen en de vrolijke, altijd zingende of fluitende jongen was de enige kostwinner van zijn arme moeder.

De « Meteor » was twee dagen te voren met een vijf-en-twintigtal gasten aan boord, waaronder enige zeer rijke lieden, de haven van Londen uitgevaren en het doel was, gedurende ongeveer een week of zo lang als de verveling zich niet van de gasten zou meester maken, een kruistocht te ondernemen langs de kusten van Wales en Schotland en misschien hier en daar binnen te lopen, om de gasten gelegenheid te geven kleine wandelingen te maken in de omgeving der schilderachtige Schotse havenplaatsen.

Er bevonden zich achttien heren en een twaalfstal dames aan boord en op het tijdstip waarop ons verhaal een aanvang neemt, bevonden zij zich bijna allen aan dek.

Een paar hunner waren nog wat bleek men zou zelfs wel mogen zeggen: wat groen, want nog de dag te voren had het op zee duchtig gespoekt en de zee-god Neptunus had menig offer gevergd, maar thans was de zee spiegelglad, bijna zonder een rimpeling, de zon scheen warm aan een wolkeloze hemel en alles voorspelde een verrukkelijke dag.

De kapitein stond op de brug, de roerganger dicht naast hem, stond achter zijn stuurrad, in de ruime, goed ge-

ventileerde machinekamer waren de machinist en zijn helpers bezig, die eigenlijk niet veel anders te doen hadden dan de machines op geregelde tijden van brandstof en van olie te voorzien. Op het blank geschuurde dek, onder de zonnetent, zaten de dames en heren in hun gemakkelijke stoelen, rookten pijpen of sigaretten, babbelden en flirtten zelfs, zoals nu eenmaal gebruikelijk is aan boord van ieder plezierjacht, met eerbied voor de tradities.

In het midden van het dek verhief zich een dubbele rij zogenaamde statiehutten, twaalf in getal, die bestemd waren voor de uitverkoren gasten van de eigenaar van het jacht.

De andere, overigens ook zeer comfortabele hutten bevonden zich tussen-deks en meer naar achteren gelegen.

Geheel achteraan, boven de schroef, op een plek dus, die weinig gezocht is bij pleziervaarders, wegens het trillen, dat hier zelfs het best gebouwde vaarttuig doet, zaten twee heren bij elkaar bijna geheel in het wit gekleed en met een zeilpet op, die op zachte toon met elkander spraken, zonder dat zij vrees behoeften te koesteren, door iemand te worden verstaan.

De een was zeker bijna een voet groter dan de ander, hetgeen, zelfs nu zij zaten, viel op te merken, maar beiden waren zij het toonbeeld van de Engelsman, die veel tijd besteden aan het onderhoud van zijn lichaam, dat wil zeggen, die veel aan sport doet.

Beider gelaat was gebruikt en hun krachtig gespierde handen wezen er op, dat zij gewend waren het cricketbat, tennisracket, de roeispaan en de golfstok omvat te houden.

Met hun tegenwoordigheid aan boord van de « Meteor » was het een weinig eigenaardig gesteld, want eigenlijk kende Lord Knollys de heren Middleton en Ross in het geheel niet.

Maar, zoals het vaak in dergelijke omstandigheden gaat, zij waren hem voorgesteld door een gemeenschappelijke vriend en ook onder de gasten hadden de beide heren kennissen.

En dan, Zijne Lordschap was niet vrij te pleiten van een zekere persoonlijke

ijdelheid, ondanks zijn hoge rang en zijn rijkdom, die hem daarvoor hadden moeten behoeden en mijnheer Middleton werd gedoodverfd als een veel gelezen publicist, die vooral veel schreef in de beste Amerikaanse tijdschriften.

Hoe dit ook moge zijn, Lord Knollys had hen beiden met enigszins hooghartige gulheid als gasten op zijn jacht ontvangen en juist over hem spraken op het ogenblik de beide vrienden.

Middleton, de jongste van de beide mannen, rosblond, met lichtblauwe ogen en gevulde wangen, zei:

— Hebben wij hier te doen met de beroemde steenkolenlord?

— Met niemand anders, antwoordde Ross.

— Hij is dus wel zeer rijk?

— De man kent zijn eigen rijkdommen niet.

— Is dat nu eigenlijk wel zoals het behoort?

— Wat bedoel je, dat een man de eigenaar kan zijn over een gebied, waar ieder jaar voor een half millioen pond uit de grond wordt gedolven? Ik durf er niet rechtstreeks bevestigend op antwoorden. Ik ben ook bijna zeker dat het reeds over een kwart eeuw anders zal zijn. Maar excuseer me, ik laat mij thans niet meeslepen in een economisch debat. Ik ben voor andere zaken hier aan boord en wij moeten spijkers met koppen trachten te slaan.

— Eigenlijk jammer, hernam Middleton op zachte toon, terwijl hij zich lui uitstreckte en naar de blauwe hemel opzag. Het is zulk heerlijk weer, wij hebben juist een gevaarlijk avontuur achter de rug, dat ons bijna het leven heeft gekost en een poosje rust zou mij niet onwelkom zijn geweest.

— Je hebt twee volle dagen kunnen rusten, hernam Ross op strenge toon.

— Noem je dat rusten, als je aan boord bent van een schip, dat van de ene golf op de andere wordt gekwakt en waar letterlijk iedereen zeeziek was?

— Je bent veeleisend, maar ik zal er dan nog een paar dagen bij doen, hernam Ross schouderophalend.

— Wanneer je de waarheid uit mijn mond wilt horen, moet ik je zeggen, dat

ik niet goed begrijp, op welke wijze je eigenlijk rendabel wilt maken. Je verwacht toch zeker niet dat Lord Knollys zijn fortuin mee aan boord heeft genomen?

— Neen, mijn waarde, zoiets doms verwacht ik natuurlijk niet, antwoordde Ross kalm. Wel echter dat hij genoeg geld aan boord heeft, om het wegnemen er van te rechtvaardigen. Bovendien kan je hebben opgemerkt, dat vele, zo niet alle dames zich ter gelegenheid van de hoofdmaaltijden met diamanten tooien, waarvan de gezamenlijke opbrengst voldoende zou zijn om, laat ons zeggen een duizendtal arme drommels een maadlang goed en voldoende eten te geven. En nu schat ik het nog maar zeer laag.

— Een gevaarlijke onderneming, een buitengewoon riskante onderneming.

Ross wilde nog iets zeggen, toen hij midden in een zin bleef steken en zijn grijze ogen zich vestigden op een punt aan de horizon, waarnaar hij reeds enige malen scheen te hebben gekeken.

Hij haalde met een traag gebaar een prisma-kijker uit zijn zak, bracht die voor het oog en zei hoofdschuddend:

— Ik begrijp dat schip daar te lovert niet goed. Wat is het eigenlijk voornemens? Het gaat nu eens voorwaarts, dan weer evenveel achteruit, en ik heb het al eens om zijn eigen as zien draaien als een hond, die in zijn eigen staart wil happen.

De ander nam de kijker van hem over, keek er even door en riep toen uit:

— Ja, het is vreemd, het lijkt alsof dat schip stuurloos is. Het lijkt mij een stoomschip toe, want ik kan heel duidelijk de pijpen onderscheiden.

— Wij houden er ongeveer recht op aan en zullen het aanstonds wel beter zien, hernam Ross. Misschien heeft het schip averij.

— Dan zou het dunkt mij wel noodseinen geven.

— Het is best mogelijk, dat ze ons nog niet gezien hebben; wij maken geen rook.

Geruime tijd spraken de beide vrienden niet, maar hielden hun blikken gevestigd op het schip, dat nu vrij spoed-

dig werd ingehaald en dat inderdaad op een vrij zonderlinge, zigzaggende wijze over de rimpelloze zee gleed.

Men was Lowestoft reeds lang voorbij en helnde en ver was geen ander vaartuig waar te nemen dan hier en daar een visserspink en slechts nu en dan een klein plezierjacht.

Meerdere gasten schenen het zonderling manoeuvrende vaartuig ook te hebben opgemerkt en verscheidene heren in het wit leunden over de koperen reling te loevert en gaven hun opmerkingen ten beste, die menigmaal van een volslagen onkunde getuigden op het bezwaarlijke gebied der zeevaartkunde.

Vooraf in het taxeren van de afstand waren de heren het niet met elkaar eens; de een meende dat het schip nauwelijks 500 meter ver weg kon zijn, de ander schatte de afstand op minstens vijf zee-mijlen.

De waarheid lag ook hier in het midden, want het stoomschip, waarvan men nu duidelijk met het blote oog de grote natievlag aan de achtersteven kon onderscheiden, was omstreeks twee mijlen van het motorjacht verwijderd.

De stuurman, Harrison geheten, had eveneens zijn kijker ter hand genomen en riep nu op verbaasde toon tot Lord Knollys, die op het voordek te midden van enige gasten stond:

— Dat schip geeft noodseinen mylord.

— Dan er dadelijk op toe, Harrison! beval Zijne Lordschap. Het is mischien in zinkende toestand.

— Neen, mylord, daarvan is geen sprake! riep Harrison uit. Dan zou het zich heel anders gedragen. Ik denk dat er iets met het roer niet in orde is.

Hij gaf door de spreekbuis enige bevelen naar de machiniekamer en 't jacht versnelde zijn vaart nog wat en hield nu recht op het stoomschip aan. De afstand verminderde snel en spoedig kon de aard van het schip worden vastgesteld. Het was een van die grote sleepboten, die in staat zijn zee te houwen en die de zwaarste lichters bij drie en vier tegelijk over het kanaal kunnen slepen.

Hoe dichterbij men kwam, hoe duidelijker het viel waar te nemen, dat de sleepboot inderdaad niet meer naar het roer luisterde. Harrison riep weer naar beneden, zodra de « Meteor » op een paar honderd meter van het hulpeloos rondrijvende schip was gekomen:

— Ik durf niet dichterbij komen, mylord. De schuit draait zo vreemd met haar achterdeel, dat ik bevreesd ben voor een onverhoedse botsing. Vindt gij goed dat ik een sloep uit laat zetten?

Lord Knollys wendde zich tot de kapitein, die naast hem stond en vroeg:

— Wat denkt u er van, kapitein Notts?

— Harrison heeft gelijk, dat is veiliger. Mij dunkt dat wij assistentie moeten bieden.

Maar men voorkwam hem reeds aan boord van het andere schip.

Een van de grote sloepen werd gestreken, die minstens vijftien man kon bevatten, er klommen twaalf personen in af, de sloep werd van het vaartuig afgeduwd en met krachtige slagen roeiden acht van de mannen de boot naar het jacht toe.

De afstand was niet groot en de helft was er binnen enkele minuten van afgelegd, toen Harrison hoofdschuddend opmerkte:

— Mijn kop er af, als ik er iets van begrijp. Het is een rare manier van doen. En die mannen zien er ook zo vreemd uit: als schipbreukelingen of wat ge maar wilt, maar zeker niet als Engelse matrozen.

Op dat ogenblik streek de sloep langs zij van de « Meteor ». Het jacht lag zo laag boven het water, dat voor vlugge mannen een valreep zeker overbodig mocht heten.

— Zou het schip dan toch zinkende zijn? vroeg een van de passagiers op angstige toon.

— Het moet wel, wat zouden die anders allen hier willen doen? luidde de vraag van een ander.

Het antwoord zou spoedig genoeg gegeven worden. De twaalf mannen waren met grote behendigheid en vlugheid aan boord geklauterd.

En terwijl dat geschiedde, klonk een heldere, maar bevelende stem van de commandobrug:

— Dat niemand zich verroere, of ik schiet.

Middleton slaakte een kreet van ongelooft en schrik.

In het midden van de commandobrug stond een mooi, blond meisje, tot de passagiers van het motorjacht behorend en in iedere hand hield zij een grote revolver, die op de dodelijk ontstelde passagiers daar beneden op het dek waren gericht.

En naast haar stond haar « tante »,

eveneens gewapend met twee vervaarlijke revolvers en die zoeven de roerganger had neergeslagen.

Terwijl de twaalf mannen zich snel over het gehele schip verspreidden, zeer waarschijnlijk om de bemanning onschadelijk te maken, wendde Middleton zich tot zijn vriend, om hem zijn mening over een en ander te kennen te geven.

Maar de stoel, waarin Ross zoeven nog gezeten had, was ledig.

Hij was eensklaps verdwenen, alsof hij rechtstandig door het dek gezonken was.

Hoofdstuk II

IN HANDEN DER COMMUNISTEN

De gehele overrompeling van het schip speelde zich in enkele minuten af.

De aanvallers, wie zij dan ook wezen mochten, hadden alles van te voren waarschijnlijk uitstekend georganiseerd, en herhaaldelijk geoefend.

Ieder hunner deed precies wat hem was opgedragen, niets meer, maar ook niets minder.

Een hunner snelde dadelijk naar de hut van de marconist, die tevens tweede stuurman was, hield hem met zijn revolver in bedwang en maakte het zendtoestel met enkele snelle en blijkbaar deskundige handgrepen onbruikbaar.

Twee anderen wierpen zich op de kapitein, een stoere kerel, die zich zeker zou hebben verzet, als hij er maar de gelegenheid toe had gekregen, sloegen hem met de revolverkolven neer en bonden hem snel.

Weer anderen verspreidden zich over over het schip, dreven de mannelijke passagiers naar een der grote hutten, fouilleerden hen daar zorgvuldig, namen de twee of drie brownings weg, die zij bij hen vonden en sloten hen in de hut op.

Hetzelfde geschiedde met de damesgasten.

De zeeroovers, want dat men met piraten te doen had, bleek maar al te duidelijk, traden snel en vastberaden op, steeds met de revolver in de vuist en degenen die het bevel voerden, spraken uitstekend Engels, ofschoon het spoedig genoeg te bemerken was, dat men hier met vreemdelingen had te doen.

Brand, want Middleton en Ross waren inderdaad niemand anders dan Charles Brand en John Raffles, de Gentleman-inbreker, die er evenmin als de anderen aan had kunnen denken, zich te verdedigen en met de overige passagiers in de grote kajuit was opgesloten had echter een paar woorden opgevangen en hij wist nu dat de stoutmoedige aanvallers, die het gewaagd hadden, als het ware in het gezicht van de Engelse kust een Engels jacht te maken, Russen waren.

En omtrent hun hoedanigheid behoefde men niet in het onzekere te verkeren, het waren stellig communisten, want allen droegen een kleine, vuurrode kokarde op de lapel van hun ruige, korte jassen of ook wel voor op de pet met de lederen klep gestoken.

Maar ofschoon hij dit nu wist, bleef

er voor Brand toch nog voldoende stof voor grote verwondering over.

Hoe was dat rode tuig aan boord van die sleepboot gekomen? Hoe hadden zij zich van dit blijkbaar Engelse vaartuig kunnen meester maken? Waarom hadden zij het schip onklaar gemaakt, of was dit slechts voorgewend? Hoe was het mogelijk, dat hun medeplichtigen, de mooie, blonde Mabel en de als « tante vermomde man » zich als gasten aan boord van de « Meteor » hadden weten te begeven?

Brand dacht nog over dit alles na, in een hoekje gezeten en volkomen bedaard in tegenstelling met de meeste andere gasten, die al naar hun aard bleek en bevend bijeen hokten, luidkeels vloekten of zenuwachtig op en neer liepen, toen hem plotseling een bericht te binnen viel, dat hij pas eergisteren onder de ogen had gehad, nauwelijks enkele uren vóór de « Meteor » het anker lichtte.

Hij kon zich het bericht als het ware letterlijk voor de geest roepen, hetwelk in een tiental grote Londense bladen had gestaan en dat als volgt luidde:

« RODEN OP DE NOORDZEE? —

Volgens een bericht in de « Daily Chronicle » van haar correspondent te Ramsgate, wordt de vermissing van een Engelse marine-sleepboot, de H S 47 en drie zogenaamde kanaallichters in verband gebracht met communistische intriges. De genoemde sleepboot verliet dezer dagen Richborough met de bestemming naar Antwerpen. Zij had drie grote lichters op sleeptouw, die goederen bevatten, welke in de dokken van Antwerpen moesten worden opgeslagen en werd verleden Maandag te Richborough terug verwacht, maar is daar tot nu toe niet aangekomen. Wel zijn de goederen te Antwerpen afgeleverd en is ook de sleepboot des Maandagsmorgens om ongeveer elf uur vandaar vertrokken, maar sinds die tijd heeft men er niets meer van gehoord. De vermiste schepen hebben een bemanning van 19 man. De gezagvoerder van de sleepboot is Jack Fordyce, een oud-kapitein van de genie, die gedurende de hele oorlog

transporten over het Kanaal heeft gebracht en voor zijne prestaties een oorlogsonderscheiding heeft ontvangen. Nu is het bekend geworden, dat vier Russen, die goed Engels spraken, maar ongetwijfeld communisten waren en voorzien waren van paspoorten en propaganda-litteratuur, op de een of andere manier aan boord hebben weten te komen. Volgens een later bericht waren er zelfs negen zulke rode « passagiers » Men vermoedt nu, dat deze Russen zich op zee hebben meester gemaakt van de schepen en de bemanning gedwongen hebben op een afgelegen plaats aan de Engelse kust te landen, of dat zij de een of andere Russische haven zullen trachten te bereiken ».

Met dit bericht voor ogen, kon men het er dus wel voor houden, hier te doen te hebben met een goed georganiseerde bende, die waarschijnlijk een tweeledig doel nastreefde: op klandiestiene wijze vaste voet te verkrijgen in Engeland, teneinde daar propaganda te maken voor de zaak van het communisme, én zich meester te maken van snelle en kostbare jachten, waarbij dan de bezittingen van de opvarenden tevens voor goede buit werden verklaard.

Of deze bende optrad in naam van de Sovjet-Regering, kon natuurlijk onmogelijk worden vastgesteld, maar intussen bleef de uitwerking volkomen gelijk; het was buiten kijf, dat bij deze gelegenheid de gasten van Zijne Lordschap een veer zouden moeten laten en dat Lord Knollys misschien zijn prachtig, pas gebouwd jacht wel zou kwijt raken.

En toen Brand dit alles overwogen had, gingen zijn gedachten naar zijn stoutmoedige vriend, die hij nog geen tien minuten geleden aan zijn zijde had gezien en die plotseling als door de vloer van het dek was heengezonken.

Waarheen had Raffles kunnen vluchten? Wat was zijn plan?

Brand begreep er niet veel van en hij bedacht dat dit al een zeer eigenaardig einde was van het avontuur, hetwelk Raffles met zoveel ondernemingslust be-

gonnen was en dat ten doel had, zich meester te maken van de prachtige juwelen, welke, naar hij wist, door de damesgasten van Zijne Lordschap ook aan boord van het jacht zouden worden gedragen.

Een toevallige, tamelijk vluchtige kennismaking had Raffles in aanraking gebracht met een der vrienden van Lord Knollys en dadelijk had zijn schrander brein een plan bedacht, om die kennismaking uit te buiten.

Hij zou er heel wat voor hebben gegeven, als hij geweten had, of Raffles zich al dan niet nog aan boord van de « Meteor » bevond.

Hij hoorde boven zijn hoofd heen en weer lopen en nu en dan werd er in het Russisch een bevel geschreeuwd. De machines, die langzaam waren blijven doordraaien, stonden nu geheel stil, een feit waarover Brand zich wel een weinig verbaasde.

Want de kans bestond, dat er grote vaartuigen voorbijkwamen, die zich zeker zouden verbazen over dat stuurloos drijvende schip, dat stilliggende jacht en de verveloze, oude reddingsboot, die er thans met een tros aan was bevestigd. Om niet te spreken - van de nu verlaten sleepboot.

Spoedig genoeg echter zou de oplossing van dit raadsel komen.

De deur van de grote kajuit werd geopend en snel traden zes mannen binnen, nog steeds met hun revolver in de vuist en aangevoerd door een grote, tamelijk goed geklede man, die geen pet, maar een van die gemakkelijke, geruite reishoeden van tweed droeg, zoals ze vooral bij de Britten veel in zwang zijn.

Hij liet zijn zwarte ogen snel over de opeengedrongen gevangenen gaan en begon toen, in uitstekend Engels, dat hij met een nauwelijks merkbaar accent sprak:

— Maak u gereed om te vertrekken.

Er ging 'n zucht van verlichting door de rijen der gevangenen gasten van Zijne Lordschap, die zelf zo bleek was als een doek, maar de zeerover vervolgde met een grijnslach:

— Wij zullen elkaar goed moeten begripen. Gij zult wel inzien, dat ik een

kleine schadeloosstelling van u te vergen heb, nu ik u ongemoeid laat vertrekken, vervloekte, rijke nietsdoeners. Mijn mannen zullen u een voor een aan den lijve doorzoeken en u al uw hebben en houden ontnemen. En denk er om, iedere poging tot verzet zou u de dood brengen. Vervolgens zult gij aan boord worden gebracht van de sleepboot, die daarginds ligt en gij kunt dan naar een haven terugkeren, wel te verstaan, nadat uw manschappen het roer hersteld zullen hebben.

Nu kon Lord Knollys zich niet langer bedwingen. Met gebalde vuisten en vuurrood van woede trad hij op de communist toe en barstte uit:

— Dat zal u berouwen, reken daarop. Geloof gij dat mijn regering deze roofstraffeloos zal laten plaats vinden?

— De Engelse regering moet doen wat zij niet laten kan. Geloof gij soms dat wij bang voor haar zijn? Gij meent toch niet met een gek te doen te hebben? Dacht gij dat ik niet wist, dat uw nieuw motorjacht sneller loopt dan de torpedojagers van uw oorlogsvloot? Dacht gij dat ik niet wist, dat gij minstens enige uren zult nodig hebben om de kust weer te bereiken en dat die voorsprong voor mij ruimschoots voldoende is om mij uit de voeten te maken? En nu genoeg gepraat. Gehoorzaam mijn bevelen, vlug wat.

En de fouillering begon. Een voor een werden de opvarenden van het jacht aan den lijve onderzocht met een snelheid en een grondigheid, die bewees, dat de mannen dit werk meer bij de hand hadden gehad. De bankbiljetten uit hun portefeilles, hun doekspelden, gouden potloden, ringen, beurzen, kostbare manchetknopen, alles wat enige waarde had, werd hun ontnomen en geworpen in een gonjezak, welke een van de mannen met grijnzend gelaat openhield.

Ook Brand kreeg zijn beurt.

Het gehele onderzoek had nauwelijks twintig minuten geduurd. Juist werd de deur geopend, een hoofd kwam om de hoek gluren, een hand vertoonde zich, die een gevulde, dicht gebonden zak vasthield, en een stem zei spottend:

— Met de dames zijn wij juist klaar, kameraad Lupof.

— Des te beter. Dan van boord met hen! beval de aanvoerder. Is de sloep gereed?

— Zij ligt langsij.

— Laat dan dadelijk met de overscheping een aanvang maken.

Ook dit onderdeel van de gehele onderneming scheen met zorg te zijn voorbereid.

Vier heren en vier dames werden, gescoteerd door een drietal der zeeschutters, naar het dek gevoerd en daarna gedwongen, langs de kleine valreep af te dalen naar de sloep, waarin vier roeiers gezeten waren.

Brand, die dicht bij een der patrijspoorten stond, zag op nauwelijks een kabellengte afstand de sloepboot stuurloos rondrijven.

Alles scheen daar aan boord volkomen uitgestorven te zijn. Hij vroeg zich af waar de bemanning wel gebleven kon zijn.

Hij meende op het dek slechts twee mannen te zien, die over de verschan- sing leunden en rustig toekeken.

Toen hoorde hij het geplas van riemen en een ogenblik daarna zag hij hoe de sloep, door acht krachtige armen voortbewogen, snel over de nauwelijks rimpelende oppervlakte van de zee schoot en nog geen minuut later weer aanlegde aan de voet van de valreep, die reeds van de sloepboot was neergelaten.

Hij kon duidelijk zien, hoe de dames en heren een voor een de valreep beklommen en toen door twee mannen, die hij daar zoeven had gezien, naar de trap werden gedreven, die naar het vooronder, het manschappenlogies, voerde.

Daar zouden zij waarschijnlijk worden opgesloten.

Het laatste slachtoffer had nauwelijks de voet op de onderste trede van de valreep gezet, of de roeiers duwden de sloep van de sloepboot af en kwamen terug om andere gevangenen over te

brengen.

In de kajuit was het zeer stil. Er was ook niet veel aanleiding om te praten. Brand, wie het niet aan persoonlijke moed ontbrak en die heel wat gewaagd had in zijn avontuurlijk leven aan de zijde van de Gentleman-Dief, begreep maar al te goed, dat iedere poging tot verzet hier nutteloos zou zijn en in ieder geval kostbare en onschuldige mensenslevens zou kosten.

Zeker, met veertien of zestien man zou men per slot van rekening de vier zwijgende bewakers met hun revolvers wel de baas kunnen worden, maar niet dan nadat dezen minstens de helft hunner hadden neergeschoten.

Weer gingen de vier mannen weg, weer zag Brand door het patrijspoortje de sloep wegroeien en haar vracht aan boord van de sloepboot overbrengen. Lord Knollys behoorde tot het laatste groepje, waarmede ook Brand van boord werd gezonden.

Maar hij was niet zo rustig en inschikkelijk als de anderen. Hij vloekte zeer weinig adellijk en zijn geaat was vuurrood, terwijl hij woedend met zijn voet op het dek stampte en voortdurend dreigde met weerwraak van de Engelse Regering.

Er was enig rumoer ontstaan en boven dat stemmenlawaai uit hoorde Brand opeens zeer duidelijk de kreet van de zeearend, en toch was er heinde en ver zulk een vogel niet te zien.

Zijn hart klopte sneller; het was een van de alarmkreten van Raffles en hij keek snel rond. Hij zag echter volstrekt niets bijzonders: zes of acht zeerovers op het dek, bijna evenveel verschrikte passagiers, anders niets.

Er werd nog wat gevloekt en geroepen en daar door heen hoorde hij zeer duidelijk, in een voor de anderen volkomen onverstaanbare taal een kort bevel, voor hem bestemd, en dat hem even deed glimlachen.

Kalm klom hij af in de sloep, zonder nog eens het hoofd op te heffen.

Hoofdstuk III

DE « BRUINVIS »

Snel had de sloep de kleine afstand afgelegd en zwiingend klommen allen aan boord.

Vijf minuten later was ook de gehele bemanning van het jacht aan boord.

Met alle anderen werd Brand naar de voorplecht gezonden, waar nog enige gevangenen bijeen stonden, terwijl de overigen in het vooronder schenen te zijn opgesloten.

Niemand dacht er echter aan, de gewapende zeeschuimers de laatste inscheping in de sloep te beletten.

Brand zag hoe alle Russen in de sloep afklommen en hoe deze van boord stak, terwijl de zeeschuimers grijzend hun petten zwaaiden, tot een laatste groot.

Nauwelijks echter was de sloep vrij van het schip, of onmiddellijk werden de opgesloten uit hun gevangenschap bevrijd en er begon een onderzoek door het gehele schip.

Het bleek al aanstonds, dat seinen geven onmogelijk zou zijn, evenmin met het draadloze toestel als met de vlaggen.

Want het eerste was onherstelbaar vernield en van de seinvlaggen vond men nog slechts een paar verkoolde restjes. De Russen hadden ze verbrand.

De machines waren nog intact, maar de stuurinrichting bleek zodanig vernield te zijn, dat het zeker wel enige uren zou duren, voor het schip weer bestuurbaar zou zijn.

Aangespoord echter door het vooruitzicht op een grote beloning, hun door Lord Knollys toegezegd, begon de bemanning van het jacht met de grootste ijver te werken en ook Brand deinsde er niet voor terug, zijn jas uit te werpen en zijn mouwen op te stropen, al werd hij dan ook aangedreven door een geheel ander motief als datgene, hetwelk de brave matrozen van Zijne Lordschap bewoog tot zoveel ijver.

Hij had het geluk, geheel in de voorpiek van de grote sleepboot een paar

zeer bruikbare reservedelen te vinden, die het werk aanzienlijk zouden bespoedigen en nu was het herstellingswerk in volle gang.

De kans was groot, dat reeds over een uur het schip weer bestuurbaar zou zijn.

Lord Knollys liep intussen als een getergde leeuw heen en weer en zwoer bij hoog en laag dat hij persoonlijk Hare Majesteit zou verzoeken, een scherp protest in de vorm van een ultimatum aan de Sovjet-Regering te Moskou te sturen, wegens de hoon, aan een der leden van de oudste adel van Engeland aangedaan.

Brand hoorde deze woorden, op hartschoktelijke toon uitgeroepen en zei met een flauwe glimlach:

— Ik moet vrezen, mylord, dat zulk een ultimatum bitter weinig uitwerking zou hebben. Men zou het te Moskou eenvoudig naast zich neerleggen. Wanneer gij uw jacht weer in handen wenst te krijgen, dan bestaat er volgens mij maar een middel.

— En dat middel is, mijnheer Middleton?

— De politie in de arm te nemen.

— De politie? Een oorlogsschip, vijf oorlogsschepen als het moet, zal ik op die schurken laten afzenden.

Brand schudde het hoofd en hernam:

— En gelooft gij, dat de Russen de komst van die oorlogsschepen zullen afwachten? Gij zelf hebt er u op beroemd dat de « Meteor » sneller loopt dan de snelste torpedojager van de Engelse Marine. Welnu dan, uw schip zal reeds lang in andere wateren zijn, wie weet waar, als er oorlogsschepen op deze plek zijn aangekomen.

— Dan zal ik telegrammen laten zenden naar alle Belgische, Franse, Nederlandse en als het moet ook Duitse, Zweedse en Noorse havens.

— Ik denk niet dat zij een van die

havens zullen aandoen, hernam Brand kalm.

— Geen haven aandoen? zei Lord Knollys, bijna stikkend van woede. Wat wilt gij daarmee zeggen?

— Wel, zij zullen zo gauw mogelijk weer een Russische haven trachten te bereiken. En gij gelooft toch zeker zelf niet, dat gij daar op hulp zoudt kunnen rekenen, om weer in het bezit van uw jacht te komen?

— En van mijn juwelen! riep jammerend een corpulente hertogin, die zich bij de sprekers had gevoegd.

Brand kreeg genoeg van het redeloos gebazel en ging naar het werk kijken, dat goed vorderde.

Het was een geluk, dat de eerste machinist van de « Meteor » ook in staat was een stoommachine te behandelen en het duurde niet lang, of alles was gereed voor het vertrek.

Het was intussen half drie geworden en de honger deed zich gelden.

In stede van hun welverzorgde, overvloedige lunch, waarop de gasten van Zijne Lordschap gerekend hadden, moesten zij het thans voor lief nemen met wat scheepsbeschuit, een klein glas cognac en hard roggebrood.

De stemming was verre van rooskleurig, zoals Brand bij zichzelf opmerkte, die zich had afgezonderd en met de grootste smaak in een homp roggebrood beet, want hij behoorde tot de gelukkige naturen, wier maag bestand is tegen de zwaarste kost en die onder alle omstandigheden met smaak kunnen eten.

Er werd nu weinig gesproken en die stilte was een zonderlinge tegenstelling van het geschreeuw en het geroep van een uur te voren, toen allen dooreenkakelden en iedereen met raadgevingen aankwam, die Brand kalm aanhoorde, zonder er zich over te ergeren of er zich over te verbazen.

Men was echter moe geworden van het vloeken en het jammeren en toen men begon in te zien, dat dit de toestand toch niet veranderde, begon er langzamerhand een stilte te vallen en nu kauwden allen somber zwijgend op

hun boterham van roggebrood en op de harde scheepsbeschuit.

De eigenaar van het jacht was de enige, die zich niet wilde schikken.

Maar ten slotte was de roerinrichting dan toch hersteld en men kon vertrekken.

De machinist had intussen stoom gemaakt en met een zucht van verlichting bemerkten de geplunderde gasten van Zijne Lordschap, dat de proeven met het roer goed uitvielen en dat zij verder zonder vrees konden zijn wat betreft de overtocht.

Het kan omstreeks vijf uur in de namiddag zijn geweest, toen de sleepboot de Theems opvoer en een uur later meerde in de haven van Londen. Onmiddellijk begaf Lord Knollys zich aan land, vergezeld door alle gasten, om aan de havenmeester verslag te gaan uitbrengen en hem te verzoeken, van de telefoon in zijn bureau gebruik te mogen maken, om aanstonds de Minister van Buitenlandse Zaken op te bellen en diens bijstand in te roepen.

Zijne Excellentie hoorde hem geduldig aan, gaf zijn hartgrondige afschuw en zijn diep leedwezen te kennen en verwees Zijne Lordschap naar zijn collega van Justitie. Tot zijn spijt moest hij verklaren, dat « de droevige aangelegenheid » niet tot zijn ressort behoorde.

Zijne Lordschap meende te stikken van woede, toen hij dit antwoord kreeg en hij zwoer bij zichzelf, dat hij zich persoonlijk bij Hare Majesteit, de koningin zou beklagen over deze flegmatieke landsdienaar, die de roof van een geheel plezierjacht als een bagatel scheen te beschouwen en hem naar een ander verwees, alsof hij zich, om postzegels te kopen, aan een loket voor spaarboekjes vervoegd had.

Er viel echter niets aan te doen: Lord Knollys moest zich tot de Minister van Justitie wenden en hier vond hij een beter gehoor, al moest hij tot zijn innige verontwaardiging vernemen, dat er van een achtervolging der rovers door het Noordzee-eskader geen sprake kon zijn.

Men zou echter niet nalaten, een der snelste torpedojagers van het gehele

eskader ter achtervolging uit te zenden, als Zijne Lordschap zo vriendelijk wilde zijn, de plaats te noemen, waar de rovers van zijn schip zich op dat ogenblik bevonden.

Lord Knollys was een zwaarlijvig en volbloedig man en hij dreigde in een beroerte te blijven, toen hij in het telefoontoestel schreeuwde, dat hij 't niet wist, dat niemand het wist, dat de duivel het mocht weten en dat men dan maar de gehele Noordzee moest afzoeken, tot men het geboefte had.

En wat Zijne Lordschap verkreeg was het volgende:

Zijne Excellentie deed hem de toezegging, dat er onmiddellijk naar alle grote Europese havensteden geseind zou worden met verzoek, onmiddellijk mededeling te doen, wanneer het nieuwe, witte jacht van Lord Knollys gezien werd.

De torpedojager was natuurlijk van draadloze telegrafie voorzien en men zou dit oorlogsvaartuig dus gemakkelijk kunnen waarschuwen, waar het zich dan ook op de Noordzee mocht bevinden.

Zijne Excellentie meende hier echter aan te moeten toevoegen, dat Zijne Lordschap er goed aan zou doen, zijne verwachtingen niet al te hoog te spannen, daar de rovers reeds een zeer grote voorsprong hadden, de « Meteor » buitengewoon snel liep, de Noordzee groot was en niemand op dit ogenblik kon zeggen, welke doel de zeeschuimers zich gesteld hadden.

Daarmede moest Lord Knollys het voorlopig doen, bijna ziek van woede en van verontwaardiging.

Hij begaf zich vervolgens naar de politie, om aangifte te doen, reed in een gehuurde auto, zo snel hij kon naar Buckingham Palace, waar de kamerheer van dienst hem moest berichten, dat Hare Majesteit het op dat ogenblik zeer druk had, maar dat de Hertog van Edinburgh hem te woord wilde staan.

Lord Knollys overwoog bij zichzelf, dat een half el beter is dan een lege dop en legde de zaak uit aan de echtgenoot van koningin Ellsabeth II, die het gehele verhaal met zijn gewone vriendelijke glimlach aanhoorde, zijn

leedwezen uitdrukte en zei, dat de Minister van Justitie zeker alles in het werk zou stellen wat mogelijk was om Zijne Lordschap genoegdoening te schenken.

En met die toezegging kon de troosteloze jachteigenaar heengaan.

Op zijn tochten naar de havenmeester en de politie was Lord Knollys vergezeld door een groot aantal van zijn gasten, die kwamen getuigen, of nogmaals voor zich persoonlijk aangifte deden van de beroving, waarvan zij het slachtoffer waren geworden.

En zeker had nog nooit het tamelijk haveloze politiebureau in de havenwijk zulk een illuster gezelschap binnen zijn muren bijeen gezien.

Maar Brand « geloofde het wel » zoals men het wel eens pleegt uit te drukken.

Voorlopig schikte hij zich in het verlies van zijn polshorloge, zijn manchetknopen en zijn paar sterling en hij spoedde zich huiswaarts, daarbij zoveel mogelijk gebruik makend van bus en underground, want hij had in zijn portemonnaie nog slechts een paar koperstukjes.

Maar hij kwam toch tamelijk snel aan het doel van zijn tocht: een klein, maar fraai herenhuis in de Cromwell Street, dichtbij Pall Mall.

Hij ging er binnen met zijn huissleutel, liep door de brede vestibule, verliet het huis weer aan de achterzijde en het eerste wat hij aan het andere uiteinde van de lange, smalle tuin zag, was James Henderson, de chauffeur van Raffles, die bezig was, onder luidruchtig gezang een fraaie auto schoon te maken.

Zijn reusachtige figuur tekende zich scherp af tegen de bakstenen muur van de garage, waarboven hij zijn kamertje had.

Hij droeg een corduroy werkbroek, liep op klompen en was in zijn hemdsmouwen, die hoog waren opgestroopt en de spieren van de geweldige armen lieten zien. Hij zag Brand echter al uit de verte, liet emmer, spons en zeemlap in de steek, kwam haastig naar de jongeman toe en vroeg een beetje ongerust:

— Nu al terug, mijnheer Brand? Ik dacht dat het plan was, een paar dagen op de Noordzee te kruisen?

— Het plan heeft een kleine wijziging ondergaan, James, zei Brand met een flauwe glimlach.

En hij deelde Henderson, die ongerust toelisterde, snel en in weinig woorden mede, wat er aan boord van de « Meteor » geschied was.

— Maar hoe komt het dan dat mylord niet bij u is, mijnheer Brand? vroeg de reus ongerust.

— Lord William Aberdeen is met opzet achtergebleven, James. En luister nu goed. Op het ogenblik dat ik van boord zou gaan, vernam ik de alarmkreet van de zeearend en een ogenblik later, in onze geheime taak, deze weinige woorden: « Met de duikboot morgenavond om elf uur op zes mijlen ten westen van Bergen! » Geloof je dat de « Bruinvis » op de bestemde tijd bij Bergen kan zijn?

— De « Bruinvis » ligt op het ogenblik onder het oude huis in de haven van Londen. De gewone passagiersschepen varen in 36 uren van New Castle naar Bergen. New Castle is weliswaar niet Londen en daarom zullen wij er nog eens veertien uren bij doen, dat is vijftig. Maar daar de « Bruinvis » wanneer zij aan de oppervlakte vaart, ongeveer tweemaal zo snel gaat als de gewone passagiersboten, mijnheer Brand, kunnen we morgenavond om tien uur reeds ter hoogte van Bergen zijn.

— Zo mag ik het horen, James! riep Brand uit. Laten wij dan maar aanstonds onze maatregelen nemen. Mylord rekent op ons en ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, dat hij aan boord van dat schip in gevaar verkeert, in geval de rovers hem mochten ontdekken.

Meer behoefde Henderson niet te weten.

De auto werd snel de garage ingereeden, de reus trok zijn gewone kleren aan, drukte zich een sportpet op het hoofd en stak voor alle veiligheid een paar dingen bij zich, die hem, naar hij meende, wel eens te pas konden komen, een sterk knipmes, een baleinen knup-

pel, aan het uiteinde van een loden kogel voorzien, waarmede de reus als het moest een os de hersenpan zou kunnen verbrijzelen, en zijn browning.

Tien minuten later stonden de beide mannen op straat, riepen een taxi aan en gaven het adres op van een straat in de havenwijk van Londen.

Zij stapten hier uit, zagen toe dat de auto zich verwijderde, liepen nog een honderdtal meters verder, gingen een slop in, donker, smerig en smal en openden, zonder zelfs een sleutel te moeten gebruiken, de deur van hetgeen men met enige goede wil, een huis zou kunnen noemen, maar dat veeleer een soort van berghok was.

Het bestond voor de helft uit baksteen, voor de helft uit hout, en Raffles had het enige tijd geleden onder een valse naam gekocht, toen hij door een toeval ontdekt had, dat dit huis enige zeer bruikbare geheimen bezat.

Het voornaamste daarvan was wel, dat het bijna vier eeuwen geleden gebouwd werd op een plek, waar zich niet lang geleden een stenen brug had bevonden, die echter buiten gebruik werd gesteld en verdween, toen men daar ter plaatse ging dempen en voor een gedeelte een smal zijkanaal van de Theems overwelfde.

Dat kanaal stroomde nu nog altijd onder het huis door, al is stromen misschien wel wat sterk uitgedrukt, want het water daar beneden had geen andere uitweg dan naar de rivier, het was inktzwart en zo stil als een poel.

Zodra de twee mannen binnen waren, sloten zij de deur, gingen door een nauwe gang, traden een morsig vertrek binnen, dat slechts schaars gemeubeld was en tilden in het midden van de vloer een goed verborgen luik op.

Uit de diepte kwam hen een duffe, benauwde aardlucht tegemoet, maar zij aarzelden niet, daalden de stenen trap af, na het luik achter zich te hebben laten dichtvallen, bij het licht van hun zakiantaarns.

Zij stonden nu op de bodem van een vrij grote kelder en moesten enige tijd zoeken, voor zij het onder stof en vuil bedekt luik hadden teruggevonden, het-

welk toegang gaf tot het eigenaardige, onderaardse kanaal, dat veertig meters verder in de Theems uitmondde.

Het luik werd geopend, zij klommen langs een ladder naar beneden en stonden nu op een smal voetpad terzijde van het kanaal, dat hier omstreeks vijf meter breed was.

Het licht van hun lantaarns scheen op de rimpeloze oppervlakte van het donkere water, en ook op het zacht glanzende metaal van een kleine duikboot, waarvan het dek een paar centimeters boven het water uitstak.

Het luik van de ingangstoren werd losgeschroefd, de mannen klommen

langs de smalle stalen ladder in het inwendige van de boot af, de klep werd weer gesloten, Henderson maakte licht en haalde een koperen hefboom over.

Een borrelend geluid liet zich horen; er werd water uit de tanks gedreven, de boot rees een weinig, maakte zich vrij van de bodem en gleeed langzaam het kanaal uit, voortgedreven door de schroef, die langzaam rondwentelde.

De schijnwerper verlichtte het zwarte water en het verwulf van de eeuwenoude brug en een ogenblik daarna dook de boot weer geheel onder, beschreef een bocht en bevond zich onder de oppervlakte van de Theems.

Hoofdstuk IV

HET COMPAS

Raffles was, zodra hij tot het inzicht kwam, wat er aan boord van de «Meteor» gebeurde, met onbegrijpelijke vlugheid opgesprongen en, zonder dat iemand het bemerkte, over de lage reling gewipt, die ook het achterschip omgaf.

In een onderdeel van een seconde was hij overboord en een ogenblik bleef hij hangen aan de onderste stijl van de koperen reling, afgewend van de zijde, waar de sloep met de overmacht van zeeroovers aanlegde.

Hij bedacht echter, dat hij onmogelijk in die positie kon blijven hangen, en een ogenblik stond hij in beraad, of hij zich door de openstaande patrijspoot zou wringen, welke zijn voeten juist konden bereiken, toen hij op een andere gedachte kwam.

Behalve een vrij grote motorsloep, die gemakkelijk twintig personen kon bevatten, had de «Meteor» ook nog een zogenaamde jager aan boord, dat wil zeggen een kleine vlet, die kon worden voortbewogen door middel van een aanhangmotor, en die dwarsscheeps, enigszins buiten boord was opgehangen aan twee davits, op de achterplecht van het plezierjacht.

Deze davits behoeften nooit te worden uitgedraaid en men kon er mede volstaan, de jager, die reeds boven het water hing, door middel van een kleine kaapstander, koord en katrollen te laten zakken.

Deze jager, die slechts zelden gebruikt werd, was overdekt door een geteerd zeil en Raffles meende, dat hij daar voorlopig goed verborgen zou zijn.

Hangend aan zijn handen, palmde hij zich dus, aan de buitenzijde van het schip, naar dit vlet toe, trok er zich aan op en gleeed als een aal onder het dekzeil, nadat hij dit aan een kant had losgeknoopt.

Zodra hij zich op de bodem van het vlet had uitgestrekt, maakte hij ook de touwen van de koperen ringen van het zeil aan de voorzijde, los, lichtte het een paar vingers op, trok het in een plooi en kon door deze opening nu duidelijk waarnemen wat er op het dek van de «Meteor» voorviel, met zijn browning in de vuist en vastbesloten om onmiddellijk in actie te komen, in geval de zeeschuimers geweld mochten gebruiken.

Hij zag echter dat alles vrij gemoeidelijk in zijn werk ging en dat de pas-

sagiers zo verstandig waren, zich niet te verzetten tegen die overmacht van welbewapende zeerovers.

Er was nauwelijks een half uur verlopen, of Raffles zag hoe de gevangenen werden weggeleid en het was bij die gelegenheid, dat hij de kreet liet horen om Brand te waarschuwen en hem zijn instructie in een volkomen onbegrijpelijke taal uitriep.

Want toen reeds had Raffles een klein plannetje bedacht, waarvan hij zich veel voorstelde.

Hij kon zonder moeite zien hoe de grote sloep van de sleepboot telkens en telkens opnieuw overstak, hoe de laatste bezending gevangenen werd overgebracht en hoe ten slotte de Russen, Raffles behoefde thans niet langer te twijfelen, met grote handigheid en blijkbaar deskundig, het veroverde vaartuig gingen bemannen en aanstalten maakten, ten spoedigste de plek van de overval te verlaten.

— Niet kwaad gedaan, ere wien ere toekomt, mompelde Raffles voor zich heen. Dat was dus de kern van dat mooie, blonde meisje, met haar hemelsblauwe ogen, dat zelfs een indruk had gemaakt op het aanvankelijk gemoed van Charles. De medeplichtige van een bende zeeschuimers. En die tante van haar, mijn respect. Ik heb zelden op het toneel, zelfs door een vrouw, op zo natuurlijke wijze een vervelende, potkijkende, bijziende tante gezien, als die van Miss Mabel.

Een half uur later was er van de sleepboot reeds niets meer te bespeuren en Raffles maag begon te jeuken.

Daar hij niets in zijn zak had, keek hij eens om zich heen en vond in de halve duisternis, die onder het slechts weinig verlichte zeil heerste, het deurtje van een kastje onder de zetel voor degene die het vlot moest bestuderen.

Hij trok het deurtje aan de koperen knop open en vond daar tot zijn blijdschap een paar flessen cider en een bus scheepsbeschuit, benevens een paar blikken verduurzaamd vlees.

Hij deed zich te goed, al was het dan niet in een zeer gemakkelijke houding

namelijk op zijn buik liggend, terwijl hij nu en dan een blik wierp over het dek, om niets te missen van wat er daar voorviel.

Al de Russen waren het zeker gewend aan boord van een schip te zijn, want hij zag hen rustig heen en weer lopen, ofschoon sedert een uur de lucht plotseling betrokken was en de wind fel was komen opsteken, zodat de boot danig stampste en rolde.

Een der mannen stond achter het stuurrad en naast hem stond een ander, met een bars gelaat, die wel de aanvoerder scheen te zijn.

Alles ging volkomen ordelijk en geregeld in zijn werk en het was duidelijk dat de rovers zich een vast doel voor ogen hadden gesteld.

De zee begon nog onstuimiger te worden, maar de « Meteor » was volkomen zeewaardig en wanneer het niet al te erg begon te spoken, zou zij zich zeker ook op de woelige golven van de Noordzee kunnen handhaven.

Een paar malen zag Raffles het jonge meisje met de hemelsblauwe ogen, die rustig een sigaret rookte en die in het beste humeur van de wereld scheen te zijn.

Zij had een oliejekker aangetrokken en trotseerde daarin de regenvlagen, die nu en dan uit de zo plotseling betrokken lucht het blanke dek van het plezierjacht striemden.

— De ligging laat misschien een en ander te wensen over, mompelde Raffles bij zichzelf, maar de bedekking is in ieder geval voortreffelijk. Maar wat is dat nu? Wat zijn zij van plan? Raffles had gezien, dat er vier mannen op het dek verschenen, ieder gewapend met een groot blik, waarin verf of iets dergelijks scheen te zijn, want een grote kwast stak er uit.

Alle vier die mannen waren voorzien van dikke touwen en op verschillende plaatsen van het jacht klauterden zij over de reling, maakten er de touwen aan vast, hingen de verfblikken aan een ijzeren haak op en schenen toen met ijver te gaan schilderen.

Raffles kon niets zien dan het verfblik en nu en dan het hoofd van een

der mannen, maar hij begreep maar al te goed waaraan zij bezig waren: zij gaven zo snel mogelijk aan het witte jacht een andere kleur, waarvan de opzichtige tint hen al te spoedig zou verraden.

De duisternis was langzamerhand begonnen te vallen en over een kwartier zou het donker zijn, zodat men van een voorbijvarend schip slechts moeilijk zou kunnen waarnemen, wat er aan boord van het geroofde vaartuig plaats vond.

Vier handige kerels konden in twee uren tijd gemakkelijk de buitenste oppervlakte van het jacht van kleur doen veranderen.

Maar daarmee schenen de Russen nog niet tevreden te zijn.

Raffles hoorde slagen van bijl en hamer en het geknars van een zaag en toen hij nog eens door de opening keek, bemerkte hij, dat de zeeschuimers bezig waren een aantal van de dekhutten te slopen, natuurlijk om het profiel van het gestolen schip zoveel mogelijk te veranderen.

Raffles had zo goed en zo kwaad als het ging de koers van de «Meteor» kunnen bepalen, door naar de zon te zien en hij had spoedig begrepen, dat het doel der rovers was, het Skagerak binnen te varen en vervolgens de Oostzee. Hun doel was dus klaarblijkelijk een Russische haven.

De onderneming zou vrij gewaagd te noemen zijn, wanneer de zeeschuimers niet hadden gerekend op de grote snelheid van het buitgemaakte schip en van de verandering, welke zij het uiterlijk van de «Meteor» hadden doen laten ondergaan.

Een half uur later was de duisternis volkomen. De wind was nog wat meer komen opsteken en het werk van de schilders was niet zonder gevaar, maar zij bleven hardnekkig volhouden.

Nu en dan kon Raffles in de verte de lichten van een voorbijvarend schip zien, dat echter in het geheel geen aandacht schonk aan het plezierjacht.

Nu het volkomen donker was, waagde Raffles het er op, het zeil nog wat verder los te maken, zodat hij vrijer

kon ademen en ook zijn armen wat meer kon bewegen.

Het ging hem door het hoofd, dat hij er misschien wel in zou kunnen slagen, met dit vlet te ontsnappen, als hij de omstandigheden maar wat meer op zijn hand had gehad. Maar letterlijk alles was tegen hem. Hij bezat geen compas, de aanhangmotor was nergens te zien, het weer was stormachtig, en ten overvloede wilde Raffles niet zo maar vertrekken, zonder zich ruimschoots schadeloos te stellen voor de onaangename ogenblikken, welke hij in deze nauwe schuilplaats had moeten doorbrengen.

De kwartieren kropen traag voorbij en Raffles verveelde zich duchtig, totdat hij het ogenblik daar achtte, om zijn plan ten uitvoer te brengen.

Hij had onder in de sloep een grote bus vol draadnagels gevonden, liet die in zijn zak glijden, maakte het zeil nog wat verder los en kroop nu behoedzaam door de opening.

Hij greep een der davits, trok er zich aan op en stond het volgende ogenblik op het dek.

Zoeven had hij gezien, hoe een der vier schilders, na zijn werk te hebben geëindigd, zijn zwarte oliejas had uitgetrokken en die achteloos op het dek had neergegooid.

Hij ging naar de plek, waar hij de man het kledingstuk had zien neerwerpen, vond het op de tast, trok het aan en kon er nu tenminste zeker van zijn, dat men hem in zijn witte pak niet zo gemakkelijk zou ontdekken.

De «Meteor» slingerde geweldig, want de zeeën kwamen dwars in, maar zij hield zich uitstekend en bood dapper weerstand aan de aanvallen van golven en wind.

Op zijn knieën kroop Raffles voorzichtig over het dek, voetje voor voetje uit vrees, zich in de inktzwarte duisternis ergens tegen te zullen stoten.

Hij kende echter de inrichting van het jacht voortreffelijk en hij bereikte na enige ogenblikken het begin van de acht treden, die naar de commandobrug voerden.

Daar richtte hij zich voorzichtig op en nu zag hij ook voor het eerst het zwak beschenen gelaat van de roerganger, die de ogen strak op het compas gericht hield en slechts nu en dan naar de lucht keek, om te zien of deze niet zou klaren.

Als een kat sloop Raffles de trap halverwege op en haalde de bus met draadnagels te voorschijn. Heel langzaam, heel voorzichtig, zette hij het voorwerp neer vlak naast de standaard, waarin zich het compas bevond. De roerganger had juist weer naar de lucht gekeken en Raffles, beschermd door de ondoordringbare duisternis, zag dat een uitdrukking van verbazing op het gelaat van de stuurman weerspiegelde, toen deze zijn blikken weer op het compas liet vallen.

Raffles zag zijn lippen bewegen, alsof hij binnensmonds vloekte en daarop het stuurrad enige slagen liet maken.

Er gleed een glimlach over het gelaat van Raffles, toen hij langzaam en zonder enig gerucht te maken weer van de kleine trap daalde en zich gereed maakte voor de terugtocht.

Maar toen hij voorbij de kombuis kroop, bleef hij onwillekeurig even wachten, want de prikkelende lucht van de pas gezette koffie drong in zijn neusgaten door. De kombuis bevond zich een weinig achter de commandobrug en de deur stond half open. Raffles kroop wat naderbij en kon door de kier in het spaarzaam verlichte hokje zien. 't Gordijntje was zeker dichtgetrokken voor de ronde ruit, zodat geen schijnsel naar buiten kon doordringen.

Raffles zag een man, die als steward optrad en bezig was met een paar koppen en een ketel heet water. De steward had juist een kop koffie ingeschonken en verwijderde zich een ogenblik, waarschijnlijk om iets te zoeken in een aangrenzende porceleinkast. De verleiding was te sterk.

Raffles bedacht zich niet lang, maar stak de arm door de deuropening, nam de kop koffie van het tafeltje, dronk ze met het grootste welbehagen leeg en plaatste ze weer op het schoteltje.

Toen hij geruisloos verder kroop, hoorde hij nog juist een knetterende vloek in de Russische taal over de lippen van de steward komen, die klaarblijkelijk niets begreep van de plotse linge verdwijning van het geurige vocht uit de kop, die hij zoeven had volgeschonken.

Raffles ging zijn schuilplaats weer opzoeken en strekte zich zo gemakkelijk als het ging uit op een paar opgevouwen zeilen, die in de vlet bewaard werden.

Zacht mompelde hij voor zich heen:

— Ik zou hun gezicht wel eens willen zien, als zij voor 't eerst tot de ontdekking komen, dat zij een beetje van hun voorgenomen koers zijn afgeraakt. Het is een groot geluk, dat het weder is omgeslagen, anders zou mijn kleine truc wel wat al te spoedig aan het licht komen, want de zon zou mij verraden. Ik hoop dat ik nog de tijd zal vinden, mijn bus met spijkers bijtijds weg te nemen van het compas, dat nu, door de invloed van het weke ijzer een paar graden mis wijst in Noordelijke richting. Dan zal de «Meteor» gedurende vele uren in Noordelijke richting zijn gevarren, terwijl die arme roerganger zich verbeeldt, dat hij Noord-Oostelijk aanhoudt. Nu, een uur of zes slaap zullen er in ieder geval wel op overschieten.

Raffles sliep in, zoals hij het gedaan zou hebben wanneer hij het verkoos en hij had dan ook precies zes uur geslapen, toen hij op zijn ongemakkelijk leger ontwaakte, even zich de ogen uitwreef en door de opening van het zeil naar buiten gluurde.

Het was echter nog volkomen duister en men kon nauwelijks een hand voor ogen zien.

De storm had zich nog niet gelegd, het motregende, zoals Raffles voelde toen hij de hand buiten het zeil stak en de hemel was inktzwart. De man aan het roer scheen te zijn afgelost, want degene, die nu het schip bestuurde, was veel langer dan de eerste roerganger en ook niet zo zwaar gebouwd.

Raffles begon met een paar scheepsbeschuiten op te knabbelen, een wel wat

droog, maar zeer gezond voedsel, nam een paar slokken cider en maakte zich toen opnieuw tot actie gereed.

Hij kroop weer door de opening, liet zich zacht op het dek glijden, na zijn oliejas te hebben aangeschoten en kroop, op handen en voeten, omzichtig en stil, naar de trap, welke naar de commandobrug voerde. Hij had zich niet vergist, de roerganger was afgelost, een ander had zijn plaats ingenomen.

Omzichtig stak Raffles de hand uit, na de trap een paar treden te zijn opgeklimmen en na enig tasten had hij de grote bus met spijkers gevonden, die de naald van het compas door haar nabijheid een paar graden Noordelijk had laten afwijken.

Over een tijdsuur van zes uren, dat wist Raffles wel, zou dat zeer veel betekenen, en als het vaartuig thans weer de voorgenomen koers volgde, dan kwam het te bestemder tijd juist aan op de plek, welke Raffles zich had uitgekozen, tenzij de zon aan de hemel kwam schijnen en het spelletje bedierf, want dan zouden de zeerovers hun bestek kunnen opmaken met behulp van de sextant en dan natuurlijk onmiddellijk begrijpen, dat zij zich op een geheel ander punt van de Noordzee bevonden als waar zij meenden te zijn.

Raffles trok zich naar zijn schuilplaats terug en een paar uren later werd het dag.

Dat wees echter veel eer zijn horloge aan, dan de dagvorstin zelve het deed, want het was zeer somber, mistig weer; de lucht was hevig, zoals de zeelieden zeggen.

Van de zon viel volstrekt niets te bespeuren en het was dus ook onmogelijk, anders dan volgens het compas waarvan de naald steeds in Noordelijke richting wijst, de plek te bepalen, waar het Oosten zich moest bevonden.

Langzamerhand echter trok die nevel op en het werd nu licht genoeg, om enige mijlen in het rond te kunnen zien.

Het werd wat levendiger op het dek en twee mannen kwamen aanlopen, die in druk gesprek met elkaar verdiept schenen te zijn en levendige gebaren maakten.

Zij spraken luid genoeg, om door Raffles te worden verstaan, die de Russische taal volkomen machtig was en voor wie dus geen enkel woord van het volgende gesprek verloren ging.

Een der mannen, die met de prachtige zeekijker van Lord Knollys gewapend was, had het instrument zoeven nog eens voor de ogen gebracht en zei nu hoofdschuddend en op driftige toon:

— Ik begrijp er geen steek van. Ik zoek nu al een kwartier naar de Friese wadden, naar de vuurtoren op Vlieland, naar die op Terschelling, en ik kan ze niet vinden.

— Wat zijn dat voor dingen, Lupof? vroeg de ander, een kleine man met schitterende, zwarte ogen. Van wadden heb ik nog nooit gehoord.

— Het zijn de Friese eilanden, Iwan Posodef, die zich in een bocht uitstrekken van het uiterste einde van Noord-Holland tot aan de Baai van Helgoland. Ik had order gegeven, de koers zodanig te nemen, dat wij die eilanden in de verte zouden passeren, en zij hadden reeds minstens een kwartier in zicht moeten zijn.

— Dan zullen zij nog wel in zicht komen, kameraad Lupof, hernam Posodef laconiek.

De twee mannen liepen enige tijd zwijgend naast elkaar over het dek heen en weer en telkens stond Lupof stil, om de kijker voor het oog te brengen en in de verte te turen.

Toen bromde hij iets tussen de tanden, ging snel naar de commandobrug en schreeuwde enige woorden naar de roerganger, welke Raffles onmogelijk kon verstaan.

Wel kon hij hem zien stampvoeten en toen kwam hij woedend weer op Posodef af en riep reeds uit de verte:

— Ik begrijp er geen steek van. Waar zijn die vervloekte eilanden toch?

Er verstreek echter nog een uur en nog altijd kwam er niet in zicht.

Maar tien minuten later zou hij aanleiding krijgen tot nog groter verbazing. Te loevert voer, op ongeveer een zee-mijl afstands, een groot vrachtschip voorbij en door de kijker kon Lupof zeer duidelijk de naam op de boeg lezen,

de vlag en ook de naam van de thuis-haven, die op de achtersteven geschil-derd was.

Lupof liet de kijker bijna uit zijn handen vallen en slaakte een uitroep, die Raffles deed glimlachen, maar Posodef verschrikt deed opspringen, ter-wijl zijn gelaat vaalbleek werd.

— Wat is er toch aan de hand, Lupof vroeg Posodef ontzet. Je ziet er uit alsof je zoeven met de duivel getwist hebt.

— Zie je daar dat schip voorbij va-ren? schreeuwde Lupof.

De ander keek door zijn half gesloten oogleden, knikte met het hoofd en ant-woordde:

— Dat zie ik. Zit het ons na?

— Dat natuurlijk niet, ezal. Zie je dan niet dat het van ons wegvaart?

— Als dat niet het geval is, waarom schreeuw je dan zo? Wat is er dan met dat schip?

— Het hoort te Grimsbey thuis, stommeling, en het vaart op Esbjerg, op de Westkust van Denemarken. Ik kan mij niet vergissen, en ik ken ook de namen van die vrachtschepen.

— En wat heeft dat nu te betekenen?

— Wel vervloekt, wil je me dol ma-ken? brulde Lupof, terwijl hij woedend met de voet op het dek stampte. Als wij hier een paar mijlen van de Friese waddeneilanden verwijderd zijn, hoe is het dan mogelijk dat wij een schip passeren van een route, die honderden mijlen verder noordwaarts ligt?

Posodef nam zijn pet af, om op zijn gemak in zijn glimmende, zwarte haren te kunnen krabben en keek de ander met grote ogen aan, verbijsterd en niet wetend wat hij zou moeten antwoorden.

Heel schrander was de Rus Posodef niet, maar hij begreep nu toch wel, dat er iets met het schip niet in de haak

moest zijn, al kon hij zich in de verste verte niet voorstellen wat dat dan wel kon zijn.

Weer vloog Lupof heen, stormde de trap naar de commandobrug op, keek met uitpuilende ogen op het compas en stond toen weer op het dek, radeloos op zijn nagels bijtend, als iemand die voor een onoplosbaar raadsel staat.

Er viel niet langer aan te twijfelen: de « Meteor » bevond zich niet op de plek, waar zij volgens zijn berekeningen had moeten zijn; maar hoe was dat mogelijk? Kon hij zich vergist hebben? Was dat schip misschien toch van een andere lijn geweest?

De natuur zelve zou hem een ogen-blik later het antwoord geven. Een fris-se wind, thans uit een andere hoek waaierend, had de hemel schoon geveegd en plotseling straalde de zon aan de he-mel. Over enkele minuten zou het juist twaalf uur in de middag zijn.

De tijd om het bestek te maken was dus aangebroken. Lupof snelde naar zijn hut en keerde terug met de sextant. Hij richtte het naar de hemel en draai-de zolang aan het instrument, tot de zon schijnbaar gelijk kwam met de ho-rizon.

Zoedoende kon hij de boog meten, wel-ke het hemellichaam op dat ogenblik, het midden van de dag, met de merediaan maakte.

Hij cijferde even, liet met sidderende hand het instrument zakken en bracht er met moeite uit:

— Luister eens, Iwan Posodef, wij moesten ons op dit ogenblik bevinden op 50 graden Westlengte en 6 graden Noorderbreedte. Wij zijn nu, en de dui-vel mag weten door welk wonder, op 55 graden Westlengte en 2 graden 1 minuut Noorderbreedte.

Hoofdstuk V

GEVANGEN !

Voor Raffles was geen woord verloren gegaan van dit gehele, korte toneel.

De zon had het geheim eerder aan de dag gebracht dan hij wel gewenst had en die Lupof scheen geen domoor te zijn.

Maar in ieder geval waren zij zeer ver van hun route afgedwaald en vele kostbare uren waren verloren gegaan.

De duisternis zou gevallen zijn, lang voor zij de ingang van het Skagerak zouden kunnen bereiken en dan zou Raffles opnieuw een woordje meespreken.

Hij bracht zijn oog weer voor de kleine opening tussen tolboord en zeil en keek scherp toe.

Op het geschreeuw van de beide mannen was het jonge meisje met de blauwe ogen komen toelopen, vergezeld door haar voormalige « tante », die zich had ontpopt als een krachtig gebouwd man van een jaar of vijf en twintig, flink uit de kluiten gewassen en met reebruine ogen.

— Wat is er toch aan de hand, Lupof? vroeg zij. Men hoort je in de hut van de kapitein razen en tieren.

— Ik zou jou wel eens willen zien, Sonja Marefski, wanneer je eensklaps tot het inzicht kwam, dat je schip op een paar honderd mijlen afstand is van de plaats waar je het verwacht had. Kort en goed: wij zijn in Noord-Westelijke richting gevaren in plaats van in Oost-Noord-Oostelijke.

— Ben je gek, Lupof? riep Sonja Marefski verschrilt uit. Dat is toch on-

mogelijk?

— Ik ben niet gewoon om dingen te zeggen die ik niet kan beantwoorden. Ik geloof wel, dat ik met een sextant kan omgaan, en ik heb ook niet voor niets acht jaren gevaren. Ik ken alle scheepvaartroutes, die de Noordzee doorkruisen, en ik weet wat ik zeg. Posodef, roep Starof, die vannacht achter het stuurrad gestaan heeft.

De kleine man met de zwarte ogen snelde weg en keerde een ogenblik later terug met de eerste roerganger, die Raffles onmiddellijk herkende. Lupof keek de man een ogenblik strak aan en begon toen langzaam:

— Michael Starof zou jij mij kunnen uitleggen, hoe het komt, dat wij thans in plaats van ons op 54 graden Westerenlengte en 6 graden Noorderbreedte te bevinden, op 55 graden Westerenlengte en 2 graden 1 minuut Noorderbreedte zijn?

— Dat weet ik niet, kameraad Lupof. Dat is mij volkomen raadselachtig. Ik zweer je, dat ik al de tijd pal Oost-Noord-Oost heb aangehouden, volkomen volgens je aanwijzingen.

— Daar mag de duivel uit wijs worden. Dat is om er je verstand bij te verliezen. Het compas wijst toch nog altijd goed. Heb je vannacht geen afwijkingen gezien?

— Afwijkingen? Stil eens! schreeuwde Starof. Nu herinner ik mij heel goed, dat ik, niet lang nadat de duisternis was gevallen, het roer eensklaps enige slagen heb moeten omgooien, omdat de naald van het compas niet meer de

juiste koers aanwees. Het gebeurde zo plotseling dat ik mij er over verbaasde, maar ik stuurde natuurlijk weer bij, dat was immers mijn plicht?

— Het is goed; ik geloof niet dat het jouw schuld is, en toch moet een menselijk wezen hier hebben ingegrepen. Dat een compasnaald plotseling vanzelf uitslaat, dat is niet aan te nemen. Daar moet een oorzaak voor zijn. Een onweer is er volstrekt niet geweest, en dus geen elektrische ontladingen. Nu, wij zullen wel zien.

Hij wandelde met de armen op de rug langzaam naar de commandobrug, klom naar boven en ging naast de roerganger staan.

Daar bleef hij de gehele dag, tot het tijd werd voor het middagmaal, zonder een ogenblik zijn post te verlaten en zijn blikken strak op het compashuisje gericht.

Hij was er nu althans zeker van, dat de naald geen ogenblik was afgeweken en dat de «Meteor» zijn weg volgens de uitgezette koers had voortgezet.

Hij sprak in het geheel niet, maar er lag een sombere, dreigende uitdrukking op het geelgetinte gelaat met de brede kaken en de uitspringende jukbeenderen.

De uren verstreken al te langzaam naar de zin van Raffles, die zich in zijn ongemakkelijke schuilplaats niet weinig verveelde.

Slechts nu en dan kwam er in deze eentonigheid wat afwisseling, als een paar leden der bemanning een nationale dans op het achterdek kwamen uitvoeren, begeleid door de klanken van een ballalaika, wanneer zij met hun rauwe stemmen revolutionaire liederen zongen, of wanneer zij dobbelden of kaart speelden, om zich de tijd te verdrijven.

Het werd Raffles al spoedig duidelijk, dat Lupof, Sonja Marefski en haar minnaar Pawel Tsarnowitsj, de stuwende, de denkende kracht vormden en dat alle anderen weinig meer waren dan de uitvoerders van hun wil.

Het waren onbeschaafde, ruwe kerels alleen maar geschikt om blindelings te gehoorzamen stoutmoedig en onderne-

mend en voor geen enkele gewelddaad terugdeinzend.

En weer begon de duisternis te vallen.

Het was toen bijna acht uur en Raffles had berekend, dat de «Meteor» zich op dat ogenblik op ongeveer 56 graden Westlengte en 4 graden Noorderbreedte moest bevinden.

Nog zes of acht uren, met diezelfde snelheid afgelegd en de «Meteor» zou het Skagerak zijn binnengevaren, een omstandigheid, welke Raffles juist tot iedere prijs wilde trachten te voorkomen.

Hij at nog iets van de beschuit, die hem duchtig begon tegen te staan en maakte zich gereed tot nieuwe actie.

Hij doorzocht zijn zakken, vond zijn browning op haar plaats, zijn sterk zakmes, met verschillende bruikbare gereedschappen er in, als een vijltje, een zaag en een draadknipper, een paar fijne lopers in een etui en nog enkele andere kleine voorwerpen, die hem eigenlijk hadden moeten dienen bij zijn oorspronkelijk plan om de opvarenden van het jacht te beroven, maar die hem ook nu een grote dienst konden bewijzen.

De zon was in een gouden nevel ondergegaan en alles voorspelde een heerlijke nacht en een nieuwe verandering van weer.

Als Raffles de opening een weinig groter maakte, kon hij de sterren boven zijn hoofd zien fonkelen en reeds begon de schijf van de maan zich duidelijker af te tekenen tegen de donkerblauwe hemel.

Maar het scherpe oor van Raffles had een geluid vernomen, dat hij de vorige avond niet had gehoord. Het werd veroorzaakt door de eentonige voetstappen van een schildwacht, die in de nabijheid van de commandobrug op en neer liep.

Lupof moest dus wel beducht zijn voor het mogelijke verraad van een van zijn eigen mannen, daar hij anders het gehele schip wel zou hebben laten doorzoeken.

— Intussen is die schildwacht vrij lastig, mompelde Raffles voor zich heen. Ik had op die man eigenlijk niet gerekend. En toch moet mijn bus met spij-

kers nog een paar uren helpen, voor ik zelf de handen kan uitsteken.

Raffles wachtte, tot het volkomen duister was geworden.

Maar hij had nu het grote nadeel, dat de maan als een helder blinkende schijf aan de hemel stond en genoeg licht verspreidde, om verschillende voorwerpen op het dek duidelijk te doen uitkomen.

Maar Raffles had geen keus.

Hij had Brand nu eenmaal de stad Bergen als plaats van samenkomst opgegeven, en naar Bergen zou de « Meteor » ook gaan, al zouden er zich honderd zeeschuimers tegen verzetten.

Hij klom uit de vlet en wierp zich languit op het dek en kroop behoedzaam vooruit, zorg dragend, zoveel mogelijk in de schaduw te blijven van alle voorwerpen, die enigszins boven het dek uitstaken.

Nu en dan moest hij ophouden, wanneer de stappen van de schildwacht naderden en dan bleef hij roerloos liggen bijna zonder adem te halen en wachtte, totdat de voetstappen zich weer verwijderden.

Telkens echter schoof hij toch enige decimeters verder, totdat hij ten slotte de lage trap bereikt had, die naar de commandobrug voerde.

Hier kon hij duidelijk de roerganger op zijn post zien staan, onbewegelijk en de blikken gevestigd op het huisje van het compas.

Raffles had er voor zorg gedragen, zich te bevinden aan de zijde van de brug, afgewend van de kant, waar de schildwacht langzaam heen en weer liep.

Nu en dan kon hij de man zien verschijnen en duidelijk zag hij de met zilver beslagen kolf van de revolver, welke de man op de heup droeg.

Geruime tijd wachtte Raffles, om gebruik te kunnen maken van een gunstig oogenblik ten einde de bus met spijkers weer naast de standaard te kunnen plaatsen, welke het compas droeg.

Wanneer de naald slechts enkele graden afweek, zou dit voor zijn doel ruimschoots voldoende zijn.

Maar 't liep Raffles ditmaal niet mee. De roerganger keek geen oogenblik op, maar stond onbewegelijk te staren naar

het compas.

Wanneer diens aandacht niet werd afgeleid, wanneer de man het hoofd niet ophief, zou hij stellig het plotselinge verspringen van de naald zien, onder de invloed van het weke ijzer, hij zou natuurlijk een onderzoek instellen, de bus met spijkers zou zeker gevonden worden en dan was alle moeite tevergeefs geweest.

Er zouden nog maar drie uren verlopen, dan was het elf uur, dan zou Brand met de duikboot ter hoogte van Bergen kruisen en vruchteloos uitkijken naar het jacht, wanneer er niet spoedig maatregelen werden genomen.

Nog één uur en de vuurtoren van Hantsholm, aan de Noordkust van Denemarken, zou in het zicht komen.

Wanneer dat het geval was, zouden de Russen zich niet meer laten bedriegen en weten, waaraan zij zich moesten houden; wanneer het compas miswees.

Raffles spitste de oren, maar hij hoorde volstrekt niets anders dan het zachte knarsen van de roerketting en de stappen van de schildwacht.

Misschien waren er nog anderen van de zeeroovers wakker, maar zij bevonden zich in ieder geval benedendeks. Het moest dus nu gewaagd worden, anders zou de gehele onderneming mislukken.

Raffles had weliswaar gezien, dat de sloep, waarmede de Bolsjewisten van de sleepboot voor de laatste maal naar het pleziernacht waren teruggeroeid, nog altijd langszij van het vaartuig lag, met de riemen er in, een vaatje water en het onmisbare compas in een doos en als hij wat scheepsbeschuiten meenam, zou hij het er desnoods op kunnen wagen, zo dicht bij de Deense kust en bij dit kalme weer in die boot te vluchten.

Maar dan zou hij zijn doel gemist hebben.

Vluchten betekende niets, mits hij het kon doen in gezelschap van de gestolen juwelen en het geld, waarvan de Bolsjewisten zich hadden meester gemaakt.

Hij zou het echter nog meer op prijs stellen, als hij er in kon slagen, het gehele gestolen jacht buit te maken.

Alleen zou hij dat natuurlijk onmogelijk kunnen doen en daarom moest hij alles in het werk stellen, Bergen, de plaats van de afspraak, te bereiken.

Raffles nam de schildwacht nauwkeurig waar.

Na enige ogenblikken had hij opgemerkt, dat de man zich een bepaalde route scheen te hebben afgebakend, die ging van een groot, wit geschilderd waternat dicht bij de voorsteven, tot een grote kist, bestemd om er touwen en zeilen in te bewaren, die niet ver van de achtersteven verwijderd was.

Daar maakte hij steeds rechtsomkeer, om zijn eentonige mars te hervatten. Raffles aarzelde niet langer. Hij moest nu spoedig en doortastend optreden. Stil en onhoorbaar als een aal gleed hij weer over het dek en had zich het volgende ogenblik achter de kist verborgen.

Juist had de schildwacht het watervat bereikt en hij keerde nu op zijn schreden terug. Raffles had die schreden nauwkeurig geteld en juist op het goede ogenblik sprong hij op, alsof hij door een veer bewogen werd en voor de Rus het minste geluid had kunnen maken, lang voor hij had kunnen bekomen van zijn verbazing, daalde de ge oefende vuist van Raffles reeds met geweldige kracht op zijn kin neer.

De schildwacht wankelde even, maar voor hij het dek in zijn volle lengte kon meten, was Raffles reeds toegesprongen en had de nu bewusteloze man in zijn armen opgevangen.

Hij vlijde de man op het dek neer, wierp even een blik op de commando- brug, zag met voldoening dat de roerganger niets bemerkt had en stopte de schildwacht vlug diens eigen, grote halsdoek, tot een prop gebald, in de mond.

Er was genoeg touw onder zijn bereik om de man stevig aan handen en voeten te binden, waarna hij hem omwentelde en hem liet waar hij was.

Hij zelf echter drukte zich de grote, lakense pet van de Rus op het hoofd sloeg de cape van de man om en liep met dezelfde eentonige stap langs het

gangboord naar het voorschip en weer terug.

De roerganger had volstrekt niets gemerkt, dat was duidelijk. Hij zag een donkere gedaante met afgemeten tred onder zich voorbijgaan en hij hechtte er verder geen aandacht aan.

Toen Raffles een blik op de gebonden Rus wierp, zag hij dat de man tot bewustzijn was gekomen en hem met woedende en toch ook verschrikte ogen aankeek.

Hij sgorde de man wat verder in de schaduw en toen kreeg hij een betere inval. Hij liep eerst nog eens heen en weer, met dezelfde rustige stappen, laadde toen de Rus op zijn schouders, droeg hem naar de vlet en schoof hem onder het zeil, uit het gezicht, juist zoals een bakker zijn brood in de oven schuift.

Hij behoefde nu tenminste niet te vrezen, dat het bedrog al te spoedig zou worden ontdekt.

De Rus was baardeloos, niet veel kleiner dan Raffles en als deze de kraag van zijn cape opzette en de klep van zijn pet diep in de ogen trok, zou hij er zich wel weten uit te redden.

Alles kwam thans op spoed aan, want zoeven had Raffles in de verte reeds flauw het schijnsel van de vuurtoren van Hantsholm waargenomen.

Raffles begreep nu reeds, dat Brand wat geduld zou moeten oefenen, want nu hij zijn oorspronkelijk plan niet had kunnen ten uitvoer brengen, zou het waarschijnlijk wel wat later worden, alvorens Bergen zou zijn bereikt.

Hij liep een paar malen voorbij de campagne en nog altijd stond de roerganger onbewegelijk, de vuisten om de spaken van het stuurrad geklemd, de ogen op het compas gericht.

Nu en dan scheen hij zich, zonder evenwel zijn ogen van de verlichte glazen schijf af te wenden, even te bukken, teneinde door de spreekbuis een kort bevel naar de machinekamer door te geven.

Nu nam Raffles zijn kans waar.

Met twee sprongen was hij boven op de commando- brug en stond naast de roerganger, die een korte kreet slaakte, welke echter in zijn keel smoorde, toen

hij de loop van een revolver ter hoogte van de valse ribben op zijn lichaam voelde drukken.

— Het spijt mij dat ik je moet lastig vallen, waarde vriend, begon Raffles in de Russische taal. Het gaat evenwel niet anders. Steek je handen eens uit.

Werktuigelijk stak de roerganger, geheel en al overbluft door deze plotse-linge verschijning, beide handen uit.

Het volgende ogenblik voelde hij een scherpe prik in een van die handen.

Het injectiespuitje van Raffles, dat hem bij dergelijke ondernemingen maar zelden verliet en dat hij met de linkerhand gereed had gehouden, had zijn plicht gedaan.

De man bekeek vol schrik het kleine, rode stipje in de palm van zijn hand en verbleekte, maar Raffles stelde hem aanstands gerust:

— Het is volstrekt niet dodelijk; je hebt niet met een moordenaar te doen, mijnheer de zeerover, zei hij. Het is een vinding van mij, moet je weten, een aardig mengseltje, dat, op het juiste ogenblik aangewend, degene die er mee behandeld wordt, voor gervime tijd bewusteloos maakt.

De Rus begon nu in te zien, dat de zaak heel wat ernstiger was, dan zij zich aanvankelijk liet zien. Hij scheen te willen roepen, maar een enkele druk met de revolverloop bracht hem tot andere gedachten. Raffles had reeds met één hand het stuurrad gegrepen, want het schip dreigde uit de koers te lopen.

Hij keek de roerganger eens aan en zag tot zijn voldoening, dat het middel reeds begon te werken. Het gelaat van de man begon alle kleuren van de regenboog te vertonen, ten slotte werd het bijna plotseling krijtwit, de ogen verloren hun glans en verdraaiden zich

in de kassen en de man liet zich zwaar neervallen op een fraai gebeeldhouwde eikenhouten kist, die tevens tot zetel kon dienen.

Raffles wist dat hij zich nu niet langer met zijn slachtoffer behoefde te bemoeien. Hij stak zijn revolver op, borg het injectiespuitje zorgvuldig weg en greep met vaste hand het stuurrad.

De uren verstreken en niets liet zich op het schip horen.

— Zij schijnen dus de voetstappen niet eens te missen, bromde Raffles voor zich heen. Dan slapen zij dus, of zij zijn dronken. Hoe het ook zij, het is zoveel te beter.

De « Meteor » liep zo snel zij kon, het weer bleef prachtig en het was omstreeks elf uur in de avond, toen Raffles in de verte het licht bespeurde van de vuurtoren van Farsuna, op de Zuidkust van Noorwegen.

Nog een paar uren en Bergen zou bereikt zijn. Onder andere omstandigheden zou Raffles zeker genoten hebben van deze heerlijke vaart op een bijna rimpelloze zee, die als zilver glansde in het licht van de maan, maar thans waren al zijn zenuwen tot het uiterste gespannen, want hij wist dat zijn toestand zeer précair was.

Hoe gevaarlijk die toestand was, zou hem nog geen uur later blijken, ongeveer ter hoogte van Stavanger.

Want plotseling werd de campagne van twee kanten tegelijk bestormd door acht mannen.

Aan tegenstand viel natuurlijk niet te denken en Raffles was dan ook zo verstandig, zich niet te verzetten.

Hij werd door ruwe handen vastgegrepen en van de commandotrap omlaag gesleurd, terwijl om hem heen ruwe stemmen hem met de dood bedreigden.

Hoofdstuk VI

LIST TEGEN GEWELD

Een paar minuten later stond Raffles in de fraaie hut van Lord Knollys tegenover Lupof, die hem met duistere blikken aankeek.

De Russische aanvoerder der zeeroovers was achter de tafel gezeten en naast hem zat Sonja Marefski, die een cigaret rookte en Raffles met onbeschaamde, spottende blikken monsterde.

Een der mannen, die hem had binnengeleid, was de schildwacht, die hij had neergeslagen.

Men had Raffles aanstonds zijn revolver afgenomen en zijn handen waren stevig op zijn rug gebonden.

Lupof keek hem een ogenblik dreigend aan en begon toen:

— Wie ben jij, hoe kom jij hier aan boord?

— Daarop kan ik je wel antwoorden, kameraad Lupof! riep Sonja uit. Hij was een van de gasten van Lord Knollys en hij is ook een soortement graaf of iets dergelijks.

— Madame heeft het bij het juiste eind, zei Raffles glimlachend. Alleen, ik ben niet een soort graaf, maar ik ben er werkelijk een.

— Je bent dus aan boord van de « Me-teor » achtergebleven? hernam Lupof, terwijl hij de armen kruiste.

— Dat moet wel zo zijn, daar ik er nu ben, antwoordde Raffles?

— Wat was je doel?

— Ik wilde de geroofde juwelen en, als het kon, ook het schip stelen, antwoordde Raffles, volkomen kalm.

Er stegen dreigende kreten rondom Raffles op, maar Lupof riep met een ruwe vloek en een daverende vuistslag op de tafel:

— Zwijgt, kerels. Wie waagt het, hier iets te zeggen, zolang ik spreek?

Het werd eensklaps doodstil en Lupof vervolgde, terwijl hij Raffles van onder zijn ruige wenkbrauwen glurend opnam:

— Is dat een grap?

— Het is volkomen ernst.

— En denk je dat je dat gelukt zou zijn?

— Bijna, als ik niet zo dom was geweest, dat heerschap met dat rode haar daarginds, met touwen te binden, in plaats van hem bewusteloos te maken. Ik had moeten voorzien, dat hij er vroeg of laat in zou slagen, die touwen stuk te schuren tegen het ijzerwerk aan de binnenzijde van de vlet, waarin ik hem opgeborgen had. Intussen, ik kan die vergissing wel herstellen, dunkt mij.

Er werden een paar dreigende vuisten tegen Raffles opgeheven, maar een enkele blik van Lupof was voldoende, de zeeroovers in bedwang te houden.

En nu klonk de schelle stem van Sonja, die met een tartend lachje uitriep:

— Ik gaf er wat voor als ik je dat werkelijk zag doen, moole mijnheer. Wie ben je eigenlijk? Als je steelt, ben je toch geen echte graaf?

— O, het ene behoeft het andere niet uit te sluiten, hernam Raffles rustig. Setelende graven behoren tegenwoordig

niet eens meer tot de zeldzame uitzonderingen.

Lupof wreef zich in gedachten met zijn grote hand langs de kin, waar zijn baard reeds weer stoppels vertoonde en scheen diep na te denken.

Het was duidelijk, dat hij hier voor een raadsel stond, hetwelk hij vruchteloos trachtte op te lossen.

Maar eensklaps scheen hem iets in te vallen. Hij richtte 't hoofd op en vroeg:

— Weet jij dat wij uit onze koers zijn geraakt?

— Dat weet ik.

— En kent jij er de oorzaak van?

— Zou ik die niet kennen, waar ik ze zelf heb teweeg gebracht?

— Jij was het dus! riep Pawel Tsarnowitsj, die naast de tafel stond, woedend uit. Je wilde ons dus beletten, het Skaferak en verder de Oostzee in te varen?

— Precies!

— Waarom?

— Omdat ik daar niets te zoeken had. Ik wilde ergens anders heen.

Wederom lieten zich woeste kreten horen en Lupof moest zo hard hij kon met de loop van zijn revolver op het tafelblad hameren, om stilte te krijgen.

Toen zei hij koud:

— De eerste, die het nu weer waagt, de mond te openen voor ik er hem verlof toe geef, krijgt een kogel door het hoofd. Discipline, voor de duivel.

Het werd weer doodstil.

— Waar wilde je dan heen?

— Pardon, waarde heer, ik zal die vraag niet beantwoorden. Dat is beroepsgeheim, als je het weten wilt, en dat schend ik nooit.

Lupof beet zich op de lippen en hernam op dreigende toon:

— Je durft heel wat zeggen, kameraad.

raad. Wij zullen wel zien, wat dat alles te betekenen heeft. Waar zijn wij nu?

— Een weinig ten Noorden van Stavanger, antwoordde Raffles laconiek.

— Vervloekt! schreeuwde Tsarnowitsj, terwijl hij dreigend een stap in de richting van Raffles deed. Spreek je de waarheid?

— Niets dan de waarheid. Als je naar het dek gaat, zul je waarschijnlijk nog juist de vier grote lichten van de haven kunnen zien.

Lupof was bleek geworden en zijn ogen fonkelden dreigend, toen hij riep:

— Dat zal je bezuren, vreemdeling. Laat ik je dit zeggen, dat je leven geen duit meer waard is, wanneer deze omweg, die je ons hebt laten maken, ons verderf zou worden. Zodra wij een oorlogsschip zien, heeft je laatste uur geslagen.

— Ik had niet anders kunnen verwachten, hernam Raffles schouderophalend. En in geval je veilig in de Oostzee komt?

— Hij mag niet levend ontkomen! riep Sonja Marefski op woeste toon, voor Lupof iets had kunnen antwoorden. Hij zou ons verraden; hij zou dadelijk naar de politie lopen.

— Je praat wartaal, Sonja. Wat denk je, dat hij ons nog zou kunnen schaden, als wij hem midden in de Oostzee met de sloep van boord zenden? Tegen dat hij land ziet, of wordt opgepikt, zijn wij immers al ver, en ik tart de Londense politie, om ons iets te doen.

— De kogel voor hem! schreeuwde Pawel Tsarnowitsj.

Lupof gluurde Tsarnowitsj door zijn half dichtgeknepen oogleden aan en zei op bijtende toon:

— Laat dat aan mij over, kameraad Tsarnowitsj. Ik ben tot dusverre de aanvoerder en ik heb te bevelen.

Raffles had met de grootste aandacht dit korte gesprek gevolgd en hij was er niet onvoldaan over.

Zijn scherp opmerkingsvermogen had hem aanstonds de stille naijver doen kennen, die er tussen Lupof en zijn adjudant Tsarnowitsj bestond.

Wie weet zou Lupof wel besloten hebben, korte metten met hem, zijn gevangene, te maken, als niet Pawel Tsarnowitsj hem had tegengestreefd. Lupof wilde zijn gezag doen gelden, dat was duidelijk. Tsarnowitsj wilde de dood van de gevangene, welnu, Lupof zou hem laten leven.

Een flauwe glimlach plooid zich om de lippen van Raffles, toen hij getuige was van het korte twistgesprek tussen de beide communisten, dat hem misschien van de dood zou redden.

De jonge vrouw, Sonja, had hem al die tijd met haar schitterende ogen strak aangekeken en scheen te willen lezen, wat er achter dat hoge, rimpelloze voorhoofd omging.

Dat een enkel man zo waanzinnig stoutmoedig kon zijn, te willen trachten, het geheel alleen op te nemen tegen een twaalftal welbewapende en krachtige mannen, hun de buit te ontnemen en daarenboven nog het schip, aan boord waarvan zij zich bevonden, dat ging bijna boven haar bevatting.

Maar, zij was een vrouw, zij was zelve niet van moed ontbloot, en zij wist stoutmoedigheid zelfs in een vijand blijkbaar te waarderen: dienaangaande lieten haar blikken geen twijfel.

Zij kwam langzaam naar Raffles toe, blies hem een rookwolk in het gelaat en vroeg, de hand in de zijde gesteund:

— Ben je een snoever, of meende je wat je zoeven zei?

— Ik ben niet gewend, méér te zeggen dan ik kan antwoorden, madame, antwoordde Raffles koeltjes. Ik had trouwens reeds een begin van uitvoering gemaakt met mijn plannen; twee leden van de bemanning waren reeds buiten gevecht gesteld.

— Maar de andere tien, hoe dacht je die te overwinnen?

— Pardon, madame, ik moet herhalen dat ik op dergelijke vragen geen antwoord kan geven, zei Raffles.

— Ik geloof dat een man met zulke ogen in staat is om te doen wat hij daar zegt.

— Nu, dat zullen wij wel eens zien! riep Tsarnowitsj op woeste toon. Weg met hem en dadelijk het roer gewend om het Skagerak in te varen.

— Laat dat aan mij over, kameraad Tsarnowitsj! riep Lupof op bevelende toon. Je schijnt bij deze gelegenheid meer dan goed voor je is, uit het oog te verliezen wie aan boord van dit schip te bevelen heeft.

— Het communisme kent geen graden! riep Tsarnowitsj, met een dreigende blik in zijn ogen.

— Dan heb je er een verkeerde opvatting van, als zovelen, hernam Lupof koeltjes. En nu genoeg gepraat. Sluit de gevangene op in het vooronder en bewaak hem goed. Ik zelf zal het stuurrad overnemen.

Raffles werd weggevoerd en opgesloten in een tamelijk ruim vertrek, hetwelk diende tot logies voor de bemanning en dat in de voorpiek van het vaartuig gelegen was.

Raffles bleef in de duisternis alleen en hij hoorde hoe de deur aan de buitenzijde op slot werd gedraaid.

Het duurde enige tijd, voor Raffles er in slaagde, iets in de duisternis te onderscheiden, welke slechts een weinig werd verhelderd door het licht van de maan, dat door de twee kleine patrijspoorten, waarvan de ronde openingen duidelijk te onderscheiden waren, binnenviel.

Raffles begreep aanstonds, dat een ontvluchting langs deze zijde volkomen onmogelijk zou zijn; hij zou hoogstens zijn hoofd door de opening kunnen steken, maar voor zijn lichaam waren zij veel te klein.

In het midden van het eigenaardig gevormde vertrek stond een lange, smalle tafel en daarvoor aan iedere kant vier lage krukken.

Andere meubels bezat het vertrek niet, met uitzondering van een wandkast bestemd om er borden, schotels en tinnen kroezen in te bewaren, door de zeevaarders gemeenlijk commaliewant geheten.

Aan de zoldering hingen een paar eenvoudige elektrische pendels, maar Raffles zocht vergeefs naar de schakelaar.

Toen hij een blik naar buiten wierp, zag hij dat de manestralen als het ware om een onzichtbare spil draaiden, langzamerhand verdwenen, om het schip schenen om te lopen en toen aan de andere kant weer te voorschijn kwamen, « De Meteor » had een halve cirkel beschreven en had de terugtocht aanvaard.

De benen van Raffles waren niet gebonden en hij kon dus opstaan en naar de deur lopen.

Hij bukte zich diep en hij kon door het sleutelgat kijken in de vrij helder verlichte gang, die het vaartuig in het midden over bijna zijn gehele lengte doorsneed en in twee gelijke helften deelde.

Op die gang kwamen verscheidene deuren uit, links zowel als rechts, van de hutten van kapitein en stuurman, het verblijf van de hoofdmachinist, bewaarplaatsen voor victualien en nog enkele hutten voor gasten.

En in die gang liep, met de revolver op de heup, een man op en neer, aan wie de bewaking van de gevangene was toevertrouwd.

Raffles richtte zich weer op en er lag een flauwe glimlach om zijn dunne lippen, toen hij voor zich heen mompelde: — Het had erger kunnen zijn.

Hij trachtte zijn armen een weinig van elkaar te verwijderen, maar zij waren stevig gebonden en het touw was dik.

Raffles keek om zich heen en zocht naar een of ander scherp voorwerp, teneinde te herhalen, wat, tot zijn nadeel, enige uren te voren aan de gevangenen zeerover in de vliet was gelukt. Hij vond

echter volstrekt niets, dat hem van dienst kon zijn.

Er waren wel enkele ijzeren voorwerpen aanwezig, maar zij waren niet kantig en het zou zeker vele uren duren, voor hij, door middel daarvan, het touw had doorgeschuurd.

Toen viel hem iets anders in. Men had hem alleen zijn revolver afgenomen en hij herinnerde zich dat hij in zijn vestzakje zijn sigarenaansteker had.

Hij had zijn oliejas nog altijd aan, maar zij was niet dichtgeknoopt en door zover mogelijk voorover bukken, voorover liggend op een stoel, slaagde hij er in, het nikkelen dingetje uit het zakje op de grond te doen glijden.

Hij wachtte eens, uit vrees dat de schildwacht het zwakke geluid misschien mocht hebben gehoord, maar toen het stil bleef, richtte hij zich op en ging op de grond zitten, met zijn rug naar de sigarenaansteker gekeerd.

Na enig tasten konden zijn vingers het voorwerpje grijpen.

Hij ging weer staan, tot hij met de rug tegen de tafel leunde, drukte op het knopje, dat gelijktijdig de deksel deed openspringen en het lontje deed ontbranden en zette voorzichtig de sigarenaansteker op het tafelblad neder.

Toen draaide hij zich zo, tot de vlam het touw kon bereiken, een eind boven zijn polsen, waar zijn armen waren beschermd door de mouwen van de oliejekker.

Een gevoel van zegepraal en vreugde doortintelde hem, toen de lucht van het brandende hennep in zijn neusgaten doordrong.

Hij gaf telkens een korte ruk, na enkele minuten was het dikke touw bijna doorgesmeuld en kon hij zich met een krachtige ruk bevrijden. Hij slaakte een zucht van verlichting, rekte zijn armen eens goed uit en sloop weer naar de deur, teneinde zich te vergewissen, dat alles daarbuiten nog veilig was.

Maar de schildwacht scheen iets verdachts te hebben gehoord, of misschien

wel te hebben geroken. Want juist toen Raffles zijn oog voor het sleutelgat bracht, werd aan de andere kant de sleutel in het slot gestoken en Raffles had nog maar juist de tijd terzijde te springen.

De bewaker strekte een hand naar de

schakelaar van het electriche licht uit en juist toen hij licht had gemaakt, werd hij met kracht in het vertrek getrokken, de deur werd achter hem gesloten en voor hij naar zijn revolver had kunnen grijpen, had Raffles hem met een welgemikte slag tegen de kaak geveld.

Hoofdstuk VII

TER HOOGTE VAN BERGEN

De Rus rolde een paar malen om en om, als een haas, die door een schot hagel getroffen is en bleef toen stil op zijn rug liggen.

Raffles ontdeed hem snel van de korte jekker die hij droeg, van zijn pet en van de hoge zeelaarzen, legde ze terzijde en bond toen de man stevig de armen en ook de voeten met hetzelfde touw, waarmede hij zelf machteloos was gemaakt.

De slag was hard aangekomen, want de man bewoog zich zelfs nog niet, toen Raffles hem reeds een prop in de mond had gestopt en zich gestoken had in de kleren van zijn bewaker.

Hij gespte nog diens riem om, met de revolvertas, drukte zich de zwarte pet met de glimmende klep diep in de ogen, luisterde nog even en verliet toen, zonder enige aarzeling, het vertrek, dat hem tot gevangenis had moeten strekken.

Hij kende de weg aan boord van het jacht zo voortreffelijk, dat hij geen enkel ogenblik weifelde, maar de gang hal-

verwege ten einde liep en zich gereed maakte, de trap te beklimmen, die naar het dek voerde, toen er plotseling, vlak bij hem, een deur werd opengeworpen en Pawel Tsarnowitsj de gang betrad.

Hij zag Raffles klaarblijkelijk voor de bewaker aan en vroeg:

— Alles nog in orde, kameraad?

— Alles in de beste orde, Tsarnowitsj, antwoordde Raffles met een kort lachje en tegelijkertijd viel met onweerstaanbare kracht zijn vuist op de kin van de man neer, die achteruit tuimelde.

In een oogwenk duwde Raffles de man het kleine vertrek binnen, hetwelk deze zoeven had verlaten en sloot vlug de deur.

Het was de hut van de kapitein en Tsarnowitsj scheen zich te hebben te goed gedaan aan diens voorraad cognac, want op de tafel stond een geheel geleedigde fles en nog een voor de helft gevuld glas.

Raffles bond Tsarnowitsj zo stevig met 's mans eigen broekriem en sterke bretels, dat hij geen lid zou kunnen ver-

roeren, waarna hij hem als een zak op de lage brits wierp, die tegen een der wanden van de hut stond, nam de sleutel uit het slot, nadat hij Tsarnowitsj het schreeuwen belet had door hem te knevelen, trad naar buiten en sloot de deur van buiten af.

— Dat is drie van de twaalf buiten gevecht gesteld, mompelde hij tevreden voor zich heen, terwijl hij de trap beklimde. Tot dusverre loopt alles voortreffelijk van stapel.

De trap kwam uit op het voordek en er brak nu een zeer hachelijk ogenblik aan, want op het dek bleken zich, behalve de roerganger nog twee personen op te houden.

De ene was Lupof, de andere was Sonja Marefski.

Zij leunden naast elkaar over de verschansing en keken slechts even om toen Raffles op enige afstand voorbijging met zijn korte jekker aan, zijn hoge zee-laarzen en zijn revolver op zijde.

De duisternis was dus blijkbaar voldoende om voor een herkenning niet te moeten vrezen.

Over een paar uren echter zou de dag aanbreken en dan zou Raffles zeer waarschijnlijk een lelijke pijp roken, wanneer hij zich dan nog niet in verbinding met Charles Brand had weten te stellen.

Hij liep kalm door, klom rustig de trap naar de commandobrug op en stond het volgende ogenblik naast de roerganger, die slechts even terzijde keek en toen zijn blik weer op het compas vestigde.

Raffles keek naar beneden en zag Lupof en Sonja op tamelijk verre afstand met hun ruggen naar de brug toegekeerd staan, in een levendig gesprek verdiept. Hun vormen waren vaag zichtbaar.

— Per slot van rekening schijnt hij dus liever het hof te maken aan de minnares van zijn concurrent, dan het stuurrad te hanteren, mompelde Raffles voor zich heen. Ik hoop je te tonen, vriend Lupof, dat men geen twee heren tegelijk kan dienen, en zelfs geen heer en een dame.

Hij keek eens naar de roerganger. Het was een kleine, schrale man, bijna een hoofd kleiner dan hij.

Raffles haalde behoedzaam de injectie-naald te voorschijn en plotseling drukte hij de man met de linkerhand de mond toe, om hem het schreeuwen te beletten en prikte hem met de rechterhand vlug met de naald in de ten afweer opgeheven arm van de roerganger, die in zijn ontsteltenis even het roer had losgelaten.

Raffles drukte zich met de rug tegen het roer, zodat het niet kon bewegen en onder zijn krachtige handen werd het verzet van de Rus spoedig verlamd.

De bedwelmende stof deed haar invloed gelden, het lichaam van de kleine man verslaptte onder de greep van Raffles en deze schoof het achteloos met de voet in een hoek van de campagne, waar het buiten het gezicht was.

Hij trok zich een weinig naar voren, zodat hij er op kon zitten en op enige afstand zou hij nu zeker niet te onderscheiden zijn van de man, die hij zo even machteloos had gemaakt.

— Vier, bromde Raffles tevreden. Dat wil zeggen : één derde van de vijandelijke macht.

Raffles keek naar de lucht. De maan bevond zich op dat ogenblik ongeveer rechts voor het vaartuig, een paar streken te loevert. Dat was een ongunstige omstandigheid, want de kans was groot, dat Lupof het onmiddellijk zou opmerken, als Raffles de « Meteor » opnieuw rechtsomkeer liet maken. Toch moest het gewaagd worden. Hij greep het stuurrad met vaste hand en langzaam zwenkte het jacht, beschreef een halve cirkel en stoomde toen met volle kracht Noordwaarts.

Raffles keek strak naar het tweetal, dat nog altijd over de verschansing leunde en nog steeds in een druk gesprek verdiept was.

— Dat doet de liefde, mompelde Raffles, met een zachte lach. De man schijnt niet eens bemerkt te hebben, dat de maan zich sedert enige minuten achter in plaats van voor 't schip bevindt. Ik ben benieuwd wat hij zal doen, als dit

natuurverschijnsel tot zijn bewustzijn doordringt:

Zover zou het evenwel niet komen...

Raffles had zeer scherpe ogen en hij meende in de halve duisternis een schaduw te zien bewegen, op het voordek.

Die schaduw scheen de donkere plekjes op te zoeken en bewoog zich in de richting van het tweetal.

— Wat heeft dat te betekenen? vroeg Raffles zich zelf verwonderd af. Is het een schildwacht? Welneen, die zou toch zeker meer leven maken.

De gedaante kwam nu dichterbij, voor een ogenblik verlichtte de maan haar en Raffles had bijna een kreet geslaakt toen hij Pawel Tsarnowitsj herkende, wiens gelaat van woede vertrokken scheen te zijn.

— Ik ben vanavond niet gelukkig met mijn opsluitingen! riep Raffles hoofdschuddend voor zich heen. Hoe heeft de kerel, voor de duivel, zich zo spoedig kunnen bevrijden, binnen een kwartier? Maar in ieder geval schijnt hij mij niet herkend te hebben, anders zou hij wel al het gehele schip bij elkaar hebben geschreeuwd. Maar wat is dat nu? Wat gaat hij doen?

Tsarnowitsj had zich plotseling opgericht en was met een paar sprongen bij de verschansing. Hij hield de rechterarm opgeheven en Raffles zag duidelijk een lang mes in het licht van de maan glinsteren. Hij liet een doffe kreet van woede horen en siste tussen de tanden:

— Slet. Daarom sloeg hij me dus neer? Maar je wist zeker niet, dat ik nog een tweede sleutel bezat, hé?

De gewapende arm daalde, voor Raffles goed beseftte wat er gebeurde en Lupof had de stoot niet meer kunnen afweren.

Een doffe klacht kwam over zijn lippen en Raffles zag zijn gestalte insenzakken en op het witte dek neerglijden. Sonja had een gesmoorde kreet van afschuw en schrik geslaakt en nu keek zij half verbijsterd toe, versteend van

ontzetting, de armen slap langs het lichaam neerhangend.

Tsarnowitsj had zich over Lupof heengebogen en Raffles hoorde hem duidelijk op triomfantelijke toon zeggen:

— Hij heeft zijn bekomst gehad. Zo zal het allen vergaan, die mijn vijanden zijn en die mij gehoorzaamheid willen opleggen. Nu ben ik hier aan boord de baas en die schurk zal niet meer trachten, mij mijn eigendom af te nemen.

Hij greep het lichaam van de dode, tilde het een weinig op en schoof het tussen de reling door, overboord.

Een korte, doffe plomp, toen niets meer.

— Nu mogen ze mijnentwege aan een ongeluk denken, bromde Pawel Tsarnowitsj cynisch.

Maar Sonja had een kreet van afschuw geslaakt en riep nu met bevende stem:

— Geloof je dat? Laffe moordenaar. Ik heb afschuw van je. Ik heb Lupof volstrekt niet aangemoedigd, jij hebt hem verraderlijk overvallen. Ik huiver van je en over vijf minuten zullen allen weten, wat jij gedaan hebt. Je hebt een kameraad verraderlijk vermoord; ik veracht je. Help mannen. Help. Help.

Maar reeds had Tsarnowitsj haar bij de arm gegrepen. Hij had het bebloede dolkmes weer opgeheven, terwijl hij haar toebeet:

— Zwiig, zwiig, zeg ik.

— Nooit!

— Niet? Je hebt het zelf gewild.

Maar met een uiterste krachtingspanning, voor hij kon toestoten, rukte Sonja zich los en rende weg over het dek.

In haar angst sprong zij de trap naar de campagne op, als om bescherming te zoeken bij de roerganger.

Pawel Tsarnowitsj snelde haar achterna, het mes opgeheven, de ogen met bloed belopen, dol van hartstocht, drank en de vrees dat hij zou worden verreden. Raffles was opgestaan. En juist toen Tsarnowitsj de voet op de boven-

ste trede zette, trof de vuist van Raffles hem tussen de ogen.

Met een doffe kreet sloeg hij achterover en zijn hoofd bonsde zwaar tegen de onderste, ijzeren trede van de trap. Bewegingloos bleef hij liggen.

— Nu ben ik er een beetje de tel bij kwijt geraakt, mompelde Raffles half luid voor zich heen. Dat was, geloof ik, nummer zes. Het is een bloedige comédie maar er wordt al aardig opruiming onder het gespuis gehouden.

Sonja Marefski had de arm van de roerganger gegrepen, maar liet die plotseling los, week doodsbleek achteruit en stamelde:

— Jij... jij bent... jij bent niet...

— Neen, madame, ik ben het niet, zei Raffles zacht. Intussen geloof ik toch wel, dat gij mij enige dankbaarheid verplicht zijt. Gij kunt die het best tonen, als gij zo goed wilt zijn, door ten spoedigste daar binnen te gaan en vooral geen geluid te maken, want dan zou ik zeer streng tegen u moeten optreden, strenger dan ik tegenover dames gewend ben.

Raffles had de deur geopend van een hut, halverwege uit glas opgetrokken, die bij regen en slecht weer een schuilplaats kon bieden aan de officier die de wacht had en die onmiddellijk achter het stuurrad was gelegen.

Geheel ontdaan, nog onder de indruk van het vreselijke, dat zij zoeven had meegemaakt, ging de jonge vrouw de deur binnen, Raffles schoof er dadelijk de zware kist voor, zodat het meisje de hut niet ongemerkt zou kunnen verlaten.

De tocht werd voortgezet onder een doodse stilte, zonder dat zich ergens in het schip iets liet horen.

De opvarenden hadden zich waarschijnlijk ter ruste begeven. Of misschien dronken en dobbelden zij.

In ieder geval was en bleef het dek geheel verlaten, tot de dag begon aan te breken.

In het Oosten kleurde zich de hemel lichtrood en alles voorspelde prachtig weer. Raffles kon langzamerhand alles op het dek duidelijk onderscheiden.

Onderaan de trap lag Pawel Tsarnowitsj, koud en stijf. Hij had bij de val de nek gebroken en was blijkbaar onmiddellijk dood geweest.

De ochtendnevels trokken op, alsof zij door een machtige, onzichtbare hand werden opgerold en de eerste zonnestraal schoot over de golven.

Raffles keek scherp uit en heel in de verte ontwaarde hij de kusten van Noorwegen. Hij riep in het Russisch een kort bevel naar de machinekamer en nog sneller kliefde de «Meteor» de nauwelijks rimpelende golven.

Nog een half uur verstreek en Bergen kwam in zicht.

Raffles zette het stuurwiel voor enige ogenblikken vast en hees de vlag van de jachtclub, waarvan Lord Knollys lid was, daar hij vreesde, dat Brand en Henderson het nu zwart geschilderde schip niet zouden herkennen.

Juist toen hij dit gedaan had, verscheen er een slaperig hoofd boven een opening van de trap en Raffles bromde voor zich heen:

— Nu zal het gaan spannen.

Raffles had twee revolvers, en hij overtuigde zich, dat zij beiden geladen waren.

De man kwam nog verder de trap op, keek om zich heen, deed een paar schreden naar voren en zag het lijk aan de voet van de trap.

Hij slaakte een kreet van verwondering, keek naar boven, zag de voeten van de bewusteloos gemaakte roerganger en het bleke gelaat van Sonja Marefski achter de ruiten van de glazen hut.

Toen staarde hij in het gelaat van de man achter het stuurrad en bliksemsnel dook hij weg, trok zijn revolver en vuurde op Raffles, die dadelijk terug schoot en de man in de schouder wondde.

Maar de revolvershots waren gehoord en in een oogwenk stormden de vijf nog overige zeeschuimers het dek op, brullend van woede.

Raffles schreeuwde nog een bevel naar de machinekamer, liet het stuurrad in de steek en maakte zich gereed, zijn leven duur te verkopen.

Hij stormde de trap af en zocht dekking achter de provisiekiel.

Juist toen de eerste schoten kraakten, kwam er iets als een reusachtige bruinvis langs zij van de «Meteor» liggen en van het dek sprong een reusachtig gebouwd man over, die als een bom tussen de Russen viel, gewapend met een soort knuppel en die als een teisterende stormwind onder de verraste schurken huis hield.

Het was James Henderson.

In enkele minuten waren de zeeroovers allen buiten gevecht gesteld en lagen met gekneusde ribben of gebroken armen, steunend er kernend over het dek verspreid.

Een uur daarna voer een grote sloep met vijf gewonde mannen, waarvan er slechts twee de riemen konden hanteren en een bleke, jonge vrouw, langzaam naar de Noorse kust. Dat waren de Russische piraten, die zich op genade of ongenade aan de verwittigde Noorse autoriteiten gingen overgeven.

De stuurloos rondrijvende «Meteor» werd door een Noorse douanekotter in de haven van Bergen binnengesleept.

En de «Bruinvis» voer zegevierend naar een onbekende bestemming...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

LIEFDE EN JUWELLEN

BELANGRIJK BERICHT

LORD LISTER VERSCHIJNT

VOORTAAN ELKE WEEK

Het blijkt, dat de LORD LISTER verhalen zich in een steeds groeiende belangstelling mogen verheugen.

Als gevolg hiervan en mede om tegemoet te komen aan het verzoek, dat ons reeds meermalen van de zijde van de lezers is gedaan, hebben wij besloten de afleveringen voortaan evenals vroeger het geval was, IEDERE WEEK inplaats van om de veertien dagen te laten verschijnen.

Wij twijfelen niet, of dit bericht zal alle trouwe LORD LISTER lezers welkom zijn !

De Uitgevers.